

กิจการของอัครทูต

หนังสือกิจการของอัครทูต บันทึกเรื่องราวต่อจากกิตติคุณลูกา จุดมุ่งหมายหลักของหนังสือนี้ก็คือบอกให้ทราบว่าสาวกยุคแรกของพระเยซูได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดีย ทั้งแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก (1:8) นี่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของคริสเตียนในระยะเริ่มต้นท่ามกลางพวกยิวและชนชาติต่างออกไป จนกลายเป็นความเชื่อของคนทั้งโลก ผู้เขียนต้องการจะยืนยันให้ผู้อ่านแน่ใจว่าคริสเตียนไม่ได้เป็นผู้คุกคามทางการเมืองที่จะโค่นล้มจักรวรรดิโรมัน อีกทั้งความเชื่อของคริสเตียนเป็นการสำเร็จครบถ้วนของศาสนายิว

หนังสือกิจการอาจแบ่งออกได้เป็นสามตอนหลักๆ ที่สะท้อนให้เห็นอาณาบริเวณที่ได้มีการประกาศข่าวประเสริฐและการก่อตั้งคริสตจักรอันขยายขอบเขตกว้างไกลออกไปทุกที่

- 1) การเริ่มต้นความเคลื่อนไหวของคริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากพระเยซูเสด็จสู่สวรรค์
- 2) การขยายออกไปสู่ส่วนอื่นๆ ของปาเลสไตน์และ
- 3) การขยายขอบเขตกว้างออกไปสู่โลกแถบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไกลไปถึงกรุงโรม

ลักษณะเฉพาะที่สำคัญของหนังสือกิจการก็คือ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เสด็จมาด้วยฤทธิ์เดชบนผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์ แล้วทรงนำและเสริมกำลังแก่คริสตจักรและผู้นำคริสตจักรผ่านทางเหตุการณ์ที่รายงานไว้ในหนังสือเล่มนี้

ข่าวสารของคริสเตียนยุคแรกมีสรุปอยู่ในคำเทศนาต่างๆ ที่บันทึกไว้ในหนังสือกิจการนี้ และเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งปรากฏอยู่ในหนังสือนี้แสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของข่าวสารดังกล่าวในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายและในการร่วมสามัคคีธรรมของคริสตจักร

โครงร่างของเนื้อหา

1. การเตรียมพร้อมเพื่อเป็นพยาน (1:1-26)
 - ก. พระบัญชาและพระสัญญาสุดท้ายของพระเยซูก่อนเสด็จสู่สวรรค์ (1:1-14)
 - ข. ผู้รับตำแหน่งอัครทูตแทนยูดาส (1:15-26)
2. การเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็ม (2:1-8:3)
3. การเป็นพยานในยูเดียและสะมาเรีย (8:4-12:25)
4. พันธกิจของเปาโล (13:1-28:31)
 - ก. การเดินทางทำพันธกิจครั้งแรก (13:1-14:28)
 - ข. การประชุมตกลงที่กรุงเยรูซาเล็ม (15:1-35)
 - ค. การเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งที่สอง (15:36-18:22)

ง. การเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งที่สาม (18:23-21:16)

จ. เปาโลเป็นนักโทษในกรุงเยรูซาเล็ม ในเมืองซีซาร์ยาและในกรุงโรม (21:17-28:31)

สัญญาจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 ท่านเอโฟัส ในหนังสือฉบับแรกนั้น^ก ข้าพเจ้ากล่าวแล้วถึงทุกสิ่งที่พระเยซูทรงตั้งต้นทำและสั่งสอน^ข จนถึงวันที่พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไป หลังจากตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์กับบรรดาอัครทูต^ค ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้^ง เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์กับพวกเขาด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายระหว่างสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า^ด ขณะพระองค์ทรงพำนักอยู่กับพวกอัครทูต ทรงกำชับพวกเขาว่า “อย่าออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้รอคอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา^จ” ซึ่งพวกท่านได้ยินจากเรา^ฉ นั่นก็คือยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่อีกไม่นานพวกท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์^ช”

พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

⁶ เมื่อเขาทั้งหลายประชุมพร้อมกัน พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ ให้ชนชาติอิสราเอลในครั้งนีหรือ?”⁷ พระองค์ตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะรู้เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์⁸ แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”^ฉ ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อ

ตาพวกเขา และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา¹⁰ เมื่อพวกเขา กำลังเขม่นมองดูฟ้า ในขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นไป มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆ พวกเขา¹¹ สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์? พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

การเลือกคนแทนที่ยูดาส

¹² แล้วอัครทูตจึงลงจากภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม (ระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดิน^ก ในวันสะบาโต) แล้วกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม^ข เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่เคยพักอยู่นั้น มีเปโตร ยอห์น ยากอบกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรอัลเฟัส ซีโมนพรรคชาตินิยม กับยูดาสบุตรยากอบ^ค ¹⁴ พวกเขาอุทิศตัวอธิษฐานด้วยกัน พร้อมกับพวกผู้หมิ่นและมารีย์มารดาของพระเยซู ทั้งพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

¹⁵ ในเวลานั้นเปโตรยืนขึ้นท่ามกลางพวกพี่น้อง (ซึ่งอยู่รวมกันประมาณร้อยยี่สิบคน) และกล่าวว่า ¹⁶ “นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสไว้โดยปากของดาวิด เกี่ยวกับยูดาสผู้นำทางให้กับพวกที่ไปจับพระเยซู¹⁷ เพราะเขาหนียูดาสเข้าในกลุ่มเรา และได้รับส่วนในพันธกิจนี้¹⁸ (คนนี้ได้นำคำตอบแทนที่ได้จากการอธรรมของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็คမ်းตาและแตกกลางลำตัวใส่พุงทะลักออกมาหมด¹⁹ เหตุการณ์นี้ทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็

^ก แปลได้อีกว่า ผู้ที่ทรงใช้ไป ^ข ระยะทางที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโตประมาณ 1,000 เมตร

^ก ลก.1:1-4 ^ข ลก.24:49 ^ค มธ.3:11; มก.1:8; ลก.3:16; ยน.1:33 ^ด มธ.28:19; มก.16:15; ลก.24:47-48

^ง มก.16:19; ลก.24:50-51 ^ฉ มธ.10:2-4; มก.3:16-19; ลก.6:14-16

ฐู ที่ดินแปลงนี้จึงถูกเรียกตามภาษาของพวกเขา ว่า อาเคลดามา คือนาเลียด)^๑ ²⁰ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระธรรมสดุดีว่า

‘ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างเปล่า
และอย่าให้มีใครอยู่ที่นั่น’^๒

และ

‘ขอให้อีกคนหนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’^๓

²¹ เพราะฉะนั้น คนหนึ่งในบรรดาคนที่อยู่กับเรามาตลอดเวลาที่พระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จเข้าออกท่ามกลางเรา ²² คือตั้งแต่บัดพิศมยาของยอห์น^๔ จนถึงวันที่พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไปจากเรา^๕ คนหนึ่งในคนเหล่านี้จะต้องเป็นพยานร่วมกับเราเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์^๖ ²³ เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อสองคนคือโยเซฟที่เรียกว่าบาร์ซอบบาส ที่มีนามสกุลว่ายิสทัส และมีทธีอัส ²⁴ แล้วพวกเขาสวากิจอธิษฐานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคน ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน ²⁵ ให้รับส่วนในพันธกิจนี้และรับหน้าที่เป็นอัครทูตแทนยูดาสผู้ทิ้งหน้าที่นั้นไปสู่ที่ของตนเอง” ²⁶ เขาทั้งหลายจึงจับฉลากกัน และฉลากนั้นได้แก่มีทธีอัส เขาจึงได้รับเลือกให้อยู่ในกลุ่มอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

2 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทกอสต์^๗ มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน ² ในทันใดนั้นมีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุแรงกลาดังก้องทั่วตึกที่เขานั่งอยู่นั้น ³ และพวกเขาเห็นบางสิ่งที่คล้ายเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นแผ่กระจายอยู่บนตัวพวกเขาทุกคน ⁴ พวกเขาทั้งหมดก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงเริ่มต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พูด

⁵ มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วไต้ฟ้าซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า มาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ⁶ เมื่อมีเสียง

อย่างนั้นเขาทั้งหลายจึงพากันมา และฉงนสนเท่ห์ เพราะต่างคนต่างได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตัวเอง⁷ เขาทั้งหลายจึงแปลกใจและอัศจรรย์ใจพูดว่า “นี่แน่ะ คนทั้งหลายที่พูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ? ⁸ ทำไมเราทุกคนจึงได้ยินพวกเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา? ⁹ ซึ่งเป็นชาวปารเธีย ชาวมีเตีย ชาวเอลาม และเป็นคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย อยู่ในแคว้นยูเดียและแคว้นคับปาโดเซีย อยู่ในแคว้นปอนทัสและแคว้นเอเชีย ¹⁰ อยู่ในแคว้นฟรีเจียและแคว้นบัมฟีเลีย เป็นคนที่อยู่ในประเทศอียิปต์และในบางส่วนของเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน เป็นคนที่มาจากกรุงโรม ¹¹ ซึ่งมีทั้งพวกยิวกับพวกที่เข้าจารีตยิว และเป็นชาวครีตและชาวอาระเบีย เราต่างได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงกิจการที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในภาษาของเราเอง” ¹² พวกเขาจึงประหลาดใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน?” ¹³ แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “พวกเขาเมาเหล้าองุ่นใหม่”

เปโตรปราศรัยในวันเพ็นเทกอสต์

¹⁴ แต่เปโตรได้ยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และกล่าวกับเขาทั้งหลายด้วยเสียงดังว่า “พี่น้องชาวยิวกับทุกท่านที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ¹⁵ คนเหล่านี้ไม่ได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายคิด เพราะว่าเพิ่งจะเก้าโมงเช้าเท่านั้น ¹⁶ แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำที่โยเอลผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า

¹⁷ ‘พระเจ้าตรัสว่า ในวาระสุดท้าย

เราจะเทพระวิญญาณของเราบนมนุษย์
ทั้งหมด

บุตรา บุตรีของท่านทั้งหลายจะเผยพระวจนะ

บรรดาคนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต

และบรรดาคนแก่ของท่านทั้งหลาย

จะฝันเห็น

^๑ แปลว่า ที่ห้าสิบ เป็นเทศกาลภายหลังวันเริ่มเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ 50 วัน

^๒ มธ.27:3-8 ^๓ สดต.69:25 ^๔ สดต.109:8 ^๕ มธ.3:16; มก.1:9; ลก.3:21 ^๖ มก.16:19; ลก.24:51

^๗ ลนต.23:15; คอธ.16:9-11

¹⁸ แต่ที่เดียวเวลานั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรา
 บทบาทสาส์นของเรา
 และเขาทั้งหลายจะเผยพระวจนะ

¹⁹ เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบน
 และ หมายถึงคำขวัญที่แผ่นดิน เบื้องล่าง
 เป็นเลือด ไฟ และไอควัน

²⁰ ดวงอาทิตย์จะมืดไป
 และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด
 ก่อนถึงวันยิ่งใหญ่และสง่างามของ
 พระเจ้า

²¹ และจะเป็นเช่นนั้นคือ ทุกคนที่ร้องขอในพระ
 นามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับ ความ
 รอด^ก

²² “ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล จงฟัง
 เรื่องต่อไปนี้ คือพระเยซูชวาวนาซาเร็ธผู้ที่พระเจ้า
 ทรงรับรองต่อท่านทั้งหลาย โดยการอิทธิฤทธิ์ การ
 อัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรง
 ทำโดยพระองค์ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่พวก
 ท่านทราบอยู่แล้ว ²³พระเยซูของคัมภีร์ทรงถูกมอบ
 ไว้ตามที่พระเจ้าทรงดำริแน่นอนและทรงทราบ
 ล่วงหน้า และท่านทั้งหลายได้ประหารพระองค์
 ด้วยการตรึงพระองค์บนกางเขนโดยอาศัยน้ำมือ
 ของคนอธรรม^ข ²⁴แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์
 คืนพระชนม์^ค ทรงให้พ้นจากความตายอันปวด
 ร้าว เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ ²⁵เพราะดาวิดกล่าวถึงพระองค์ว่า

‘ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้า
 ข้าพเจ้าเสมอ

เพราะพระองค์ประทับที่ขวามือของ
 ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว

²⁶ เพราะเหตุนี้ จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี
 และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์
 ยิ่งกว่านั้นร่างกายของข้าพเจ้าจะอยู่ด้วยความ
 ความหวัง

²⁷ เพราะพระองค์จะไม่ทรงละข้าพระองค์ไว้ใน
 แดนคนตาย
 ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์
 เปื่อยเน่าไป

²⁸ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์รู้จักทาง
 แห่งชีวิต
 แล้วพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์มี
 ความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยการสถิตของ
 พระองค์^ด

²⁹ “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าว
 กับท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า
 ท่านตายแล้วและถูกฝังไว้แล้ว และอุโมงค์ฝังศพ
 ของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ³⁰ท่านเป็นผู้
 เผยพระวจนะ และทราบว่าเป็นเจ้าที่รัสสุญญาไว้
 กับท่านด้วยพระปณิธานว่าพระองค์จะประทานผู้
 หนึ่งในวงศ์ตระกูลของท่านให้ขึ้นบนบัลลังก์ของ
 ท่าน^ด ³¹ท่านก็ล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงกล่าว
 ถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า

‘พระเจ้าไม่ทรงละพระองค์ไว้ในแดนคนตาย
 ทั้งพระกายของพระองค์ ก็ไม่ทรงเปื่อย
 เน่าไป’

³² พระเยซูของคัมภีร์พระเจ้าได้ทรงให้คืนพระชนม์แล้ว
 ซึ่งเราทุกคนคือสักขีพยานของเรื่องนี้ ³³เพราะ
 ฉะนั้นเมื่อทรงเชิดชูพระองค์ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้อง
 ขวาวของพระเจ้าแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงรับพระ
 วิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญาแล้ว
 พระองค์ทรงเสด็จมาดั่งที่ท่านทั้งหลายได้ยินและ
 ได้เห็น ³⁴เพราะว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์แต่
 ท่านกล่าวว่า

‘พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
 ข้าพเจ้าว่า

จงนั่งที่ขวามือของเรา

³⁵ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่
 รองเท้าของท่าน^ด

³⁶ เพราะฉะนั้น ให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบ

ก ยอ.2:28-32 ข มธ.27:35; มก.15:24; ลก.23:33; ยน.19:18 ค มธ.28:5-6; มก.16:6; ลก.24:5 ด สด.16:8-11

ด สด.132:11; 2 ซมอ.7:12-13 ค สด.110:1

แน่นอนว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้น ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์”

³⁷เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอะไรดี?” ³⁸เปโตรจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมา” “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลาย แล้วพวกท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์” ³⁹เพราะว่าพระสัญญาในตักแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของพวกท่านด้วย และแก่ทุกคนที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกให้มาเฝ้า” ⁴⁰เปโตรจึงกล่าวอีกหลายเรื่องเป็นพยานและเตือนสติพวกเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากชาติพันธุ์ที่คดโกงนี้เถิด” ⁴¹คนทั้งหลายที่รับถ้อยคำของเปโตรก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกประมาณสามพันคน ⁴²เขาทั้งหลายอุทิศตัวเพื่อฟังคำสอนของบรรดาอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม รวมทั้งหักขนมปังและอธิษฐาน

ชีวิตในกลุ่มคนที่เชื่อถือ

⁴³เขาทั้งหลายมีความเกรงกลัวต่อกันทุกคน และพวกอัครทูตทำการอัศจรรย์ และหมายสำคัญมากมาย ⁴⁴คนทั้งหมดที่เชื่อถือก็อยู่ร่วมกัน และนำทุกสิ่งมารวมเป็นของกลาง” ⁴⁵และพวกเขาขายที่ดินและทรัพย์สิ่งของมาแบ่งให้แก่กันตามความจำเป็น ⁴⁶ทุกๆ วัน พวกเขาอุทิศตัวอยู่ด้วยกันในพระวิหารและหักขนมปังตามบ้านของพวกเขา รับประทานอาหารร่วมกันด้วยความชื่นชมยินดีและจริงใจ ⁴⁷ทั้งสรรเสริญพระเจ้าและได้รับความชื่นชอบจากทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอด เพิ่มจำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้นทุกๆ วัน

เปโตรรักษาขอทานที่เป็นนอญ

3 วันหนึ่งขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปยังบริเวณพระวิหาร ในเวลาอธิษฐานตอนบ่ายสามโมง ²มีชายคนหนึ่งเป็นนอญมาตั้งแต่เกิด ถูกหามเข้ามา ทุกๆ วันคนจะวางเขาไว้ที่ริมประตูพระวิหารซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ขอทานจากคนทั้งหลายที่เข้าไปในพระวิหารนั้น ³เมื่อคนนั้นเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน ⁴เปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอกว่า “จงดูเราทั้งสองเถิด” ⁵คนนั้นก็จ้องดู คิดว่าจะได้อะไรจากท่านทั้งสอง ⁶แต่เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองเราไม่มี แต่สิ่งที่เรามีนั้นเราจะให้ท่าน คือในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงเดินเถิด” ⁷แล้วเปโตรก็จับมือขวาของเขาพยุงขึ้น ในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง เขาก็กระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหาร พร้อมกับเปโตรและยอห์น ทั้งเดินทั้งเดินโลดและสรรเสริญพระเจ้า ⁹คนทั้งหมดเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ก็จำได้ว่าเขาคือคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร เขาทั้งหลายจึงประหลาดใจและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนนั้น

เปโตรกล่าวที่เฉลียงของซาโลมอน

¹¹ขณะที่คนนั้นยังนั่งตัวเปโตรและยอห์นอยู่นั้นฝูงคนก็วิ่งไปหาท่านทั้งสองด้วยความอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งที่เฉลียงพระวิหารที่เรียกว่าเฉลียงของซาโลมอน ¹²พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “ชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ทำไมท่านทั้งหลายอัศจรรย์ใจเพราะเรื่องของคนนี้? และทำไมท่านทั้งหลายจึงดูเราราวกับว่าเราทำให้คนนี้ได้เดินได้โดยฤทธิ์เดชหรือความชอบธรรมของเราเอง? ¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา” ได้ประทานพระเกียรตินี้แด่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูผู้ที่ท่านทั้งหลายมอบไว้และปฏิเสธรื้อ

^๔ พิธีชำระ ใช้น้ำเป็นสัญลักษณ์ เล็งถึงการที่พระเจ้าทรงให้อภัยคนบาป

^๕ กจ.4:32-35 ^๖ อพย.3:15

หน้าปีลาต แม้ว่าปีลาตตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป¹⁴ แต่ท่านทั้งหลายก็ยังปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และขอให้เขาปล่อยผู้ฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย”¹⁵ ท่านทั้งหลายจึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิตเสีย แต่พระเจ้าได้โปรดให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย เราคือสักขีพยานของเรื่องนี้¹⁶ โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงทำให้คนในที่ท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น เป็นความเชื่อที่มาจากพระองค์ ทำให้คนนี้หายเป็นปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย

¹⁷“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายทำการนั้นเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ครอบครองของพวกท่าน¹⁸ แต่สิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะว่าพระคริสต์ของพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์ก็ทรงให้สำเร็จ¹⁹ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงกลับใจและหันมาหาพระเจ้า เพื่อที่ว่าความผิดบาปของพวกท่านจะได้รับการลบล้าง²⁰ เพื่อวาระแห่งการฟื้นฟูขึ้นจะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า และเพื่อพระองค์จะประทานพระคริสต์ที่ทรงกำหนดไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายคือพระเยซู²¹ พระองค์นั้นจะต้องอยู่ในสวรรค์จนกว่าจะถึงวาระแห่งการฟื้นฟูสรรพสิ่งตามที่พระเจ้าตรัสไว้โดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ตั้งแต่กาลโบราณมา²² โมเสสได้กล่าวไว้ว่า ‘พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะประทานผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง เหมือนอย่างเราแก่พวกท่านจากพี่น้องของพวกท่านเอง ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในทุกสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับพวกท่าน’²³ ถ้าคนหนึ่งคนใดไม่เชื่อฟังผู้เผยพระวจนะผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากชนชาติของพระเจ้า”²⁴ และบรรดาผู้เผยพระวจนะตั้งแต่ซามูเอลเป็นต้นมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกัน และได้พยากรณ์ถึงวันเหล่านั้น

²⁵ท่านทั้งหลายเป็นผู้กลานของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น และของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน คือได้ตรัสกับอับราฮัมว่า ‘บรรดาพงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า’”²⁶ เมื่อพระเจ้าโปรดให้องค์ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว ก็ทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพรแก่พวกท่าน โดยให้ทุกคนหันออกจากบาปของตน”

เปโตรกับยอห์นต่อหน้าสภา

4 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวกับคนทั้งปวงอยู่ บุโรหิตทั้งหลายกับหัวหน้ารักษาพระวิหารและพวกสะดูสีก็มาหา² ด้วยความขัดเคืองใจยิ่งที่ท่านทั้งสองสั่งสอนและประกาศกับคนทั้งหลาย ถึงเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายโดยการคืนพระชนม์ของพระเยซู³ พวกเขาจึงจับท่านทั้งสองขังคุกจนถึงวันรุ่งขึ้นเพราะว่าเย็นแล้ว⁴ แต่คนจำนวนมากที่ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ จำนวนผู้ขายจึงเพิ่มขึ้นจนนับได้ประมาณห้าพันคน

⁵ ครั้นรุ่งขึ้นพวกผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์มาประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม⁶ ทั้งอันนาสมหาปุโรหิตและคายาฟาสรวมทั้งยอห์นและอเล็กซานเดอร์กับคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตด้วย⁷ เมื่อพวกเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว จึงถามว่า “เจ้าทั้งสองทำการนี้โดยฤทธิ์เดชหรือโดยนามอะไร?”⁸ ขณะนั้นเปโตรเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวกับพวกเขาว่า “นี่แน่ะ ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย⁹ ถ้าท่านทั้งหลายจะไต่สวนเราทั้งสองในวันนี้ถึงการที่ได้ทำกับคนป่วยนี้ และถามว่าเขาหายเป็นปกติได้อย่างไรแล้ว¹⁰ ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธที่พวกท่านตรึงไว้ที่กางเขน ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงให้เป็นผู้เป็นขึ้นจากตาย โดยพระองค์

¹⁴ มธ.27:15-23; มก.15:6-14; ลก.23:13-23; ยน.19:12-15 ¹⁵ ลบ.18:15,18 ¹⁶ ลบ.18:19 ¹⁷ ปฐก.22:18

นั้นและชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่านจึงได้หายเป็นปกติ ¹¹พระองค์ทรงเป็น

ศิลา ที่พวกท่านผู้เป็นช่างก่อสร้างละทิ้ง

ซึ่งกลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว^ป

¹²ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามันมีคนอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า”

¹³เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนสามัญ ก็อัศจรรย์ใจ แล้วจำได้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู ¹⁴ยิ่งพวกเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น พวกเขาก็ไม่มีอะไรคัดค้านได้ ¹⁵เมื่อสั่งให้เปโตรกับยอห์นออกไปจากที่ประชุมแล้ว พวกเขาจึงปรึกษากัน ¹⁶ว่า “เราจะทำอย่างไรกับสองคนนี้? เพราะเขาทั้งสองทำหมายสำคัญพิเศษซึ่งทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้และเราก็ปฏิเสธไม่ได้ ¹⁷แต่ถ้าเราขู่เข็ญไม่ให้เขาทั้งสองพูดชื่อนั้นกับใครอีก เพื่อเรื่องนี้จะไม่เลื่องลือแพร่หลายไปท่ามกลางประชาชน” ¹⁸พวกเขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วสั่งไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีก ¹⁹แต่เปโตรกับยอห์นกล่าวตอบพวกเขาว่า “เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเราควรเชื่อฟังพวกท่านหรือควรเชื่อฟังพระเจ้า ขอพวกท่านพิจารณาดู” ²⁰เพราะเราไม่สามารถหยุดพูดในสิ่งที่ได้เห็นและได้ยิน” ²¹เมื่อข่มขู่เขาทั้งสองอีก ก็ปล่อยตัวไป พวกเขาหาเหตุผลโทษท่านทั้งสองไม่ได้เพราะกลัวประชาชน เนื่องจากทุกคนสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ²²เพราะว่าคนที่หายโรคโดยหมายสำคัญนั้นมีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

ผู้ที่เชื่อถืออธิษฐานขอความกล้าหาญ

²³เมื่อได้รับการปล่อยตัวแล้วท่านทั้งสองจึงไปหาพวกพ้อง เล่าเรื่องทั้งหมดที่พวกหัวหน้าปุโร-

หิตและพวกผู้ใหญ่พูดกับพวกท่าน ²⁴เมื่อเขาทั้งหลายฟังแล้วก็ร่วมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “ข้าแต่องค์เจ้านาย พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสรรพสิ่งที่มิอยู่ในที่เหล่านั้น” ²⁵พระองค์ตรัสไว้โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ ด้วยปากของดาวิดบรรพบุรุษของเรา ผู้รับใช้ของพระองค์ ว่า

“ท่าไมคนต่างชาติจึงหึงยโส

และชนชาติทั้งหลายปองร้ายกันแต่ไม่

เป็นผล

²⁶บรรดาภักดิ์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตัวขึ้น

และนักปกครองชุมนุมกัน

ต่อสู่พระเจ้าและผู้รับการเจิมตั้ง^ดของ

พระองค์”^ป

²⁷ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรด^ว และปอนทีอัสปีลาต^ก กับพวกต่างชาติและชนชาติอิสราเอล ร่วมชุมนุมกันต่อสู่พระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว ²⁸พวกเขาทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์และพระดำริของพระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า ²⁹บัดนี้ พระองค์เจ้าข้า ขอทอพระเนตรการข่มขู่ของพวกเรา และทรงให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า ³⁰ในเวลาที่คุณพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรค และโปรดให้หมายสำคัญกับการอัศจรรย์เกิดขึ้น โดยพระนามของพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์” ³¹เมื่อเขาทั้งหลายอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นก็หวั่นไหว แล้วพวกเขาเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์และกล่าวพระวณะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ทุกอย่างเป็นของส่วนกลาง

³²คนทั้งหลายที่เชื่อนั้นเป็นหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของของตนมีอยู่นั้นเป็นของตนเอง แต่ทั้งหมดเป็นของส่วนกลาง^ก ³³และ

^ด แปลได้อีกว่า พระคริสต์

^ป สดต.118:22 ^พ อพย.20:11; นมธ.9:6; สดต.146:6 ^ก สดต.2:1-2 ^ว ลก.23:7-11 ^ม มธ.27:1-2; มก.15:1; ลก.23:1; ยน.18:28-29 ^ก กจ.2:44-45

ด้วยอุทยานาภอันยิ่งใหญ่บรรดาอัครทูตก็เป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่อยู่กับพวกเขาทุกคน³⁴ เพราะว่าในพวกเขาไม่มีใครขัดสน ใครมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย³⁵ และนำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมาวางไว้ที่เท้าของบรรดาอัครทูต พวกเขาอัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามความจำเป็น³⁶ โยเซฟผู้ที่บรรดาอัครทูตเรียกว่า บารนาบัส ซึ่งแปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ เป็นเลวีชาวเกาะไซปรัส³⁷ มีที่ดินก็ขายเสีย และนำเงินค่าที่ดินนั้นมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

อานาเนียกับสัปฟิรา

5 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปฟิราขายที่ดินของตน² แล้วเก็บเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ ภรรยาของเขาก็ดูด้วย อีกส่วนหนึ่งนั้นเขานำมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต³ เปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย ทำไมซาดาน” จึงควบคุมใจของเจ้าให้โกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้? ⁴เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในสิทธิอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? มีอะไรทำให้ใจของเจ้าคิดทำอย่างนี้? เจ้าไม่ได้โกหกมนุษย์แต่โกหกพระเจ้า” ⁵เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงและสิ้นใจ ทุกคนที่รู้เรื่องก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง ⁶พวกคนหนุ่มก็มาห่อศพเขาแล้วหามไปฝัง

⁷หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาซึ่งยังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เข้าไป ⁸เปโตรถามนางว่า “เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือจงบอกข้าเถิด?” นางจึงตอบว่า “ได้เท่านั้นค่ะ” ⁹เปโตรจึงถามนางว่า “ทำไมเจ้าสองคนจึงพร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า? นี่แน่ะ เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีเจ้าอยู่ที่ประตู และพวกเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย” ¹⁰ทันใดนั้นนางก็ล้มลงสิ้นใจแทบเท้าของ

เปโตร เมื่อพวกคนหนุ่มเข้ามาพบว่านางตายแล้ว ก็หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง ¹¹ทั่วคริสตจักรและทุกคนที่ได้ยินเหตุการณ์นั้นก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง

พวกอัครทูตรักษาคนเจ็บป่วยหลายคน

¹²มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์หลายอย่างที่เกิดขึ้น พระเจ้าทรงทำด้วยมือของบรรดาอัครทูตท่ามกลางประชาชน และพวกเขารวมกันอยู่ที่เฉลียงของซาลอมอน ¹³ส่วนคนอื่นๆ ไม่กล้าเข้ามาพร้อมกับพวกเขา แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก ¹⁴และชายหญิงจำนวนมากก็เชื่อถือและเข้ามาเป็นสาวกของพระเจ้ามากกว่าก่อน ¹⁵จนเขาทั้งหลายต่างหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนโดยวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อว่าเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกพวกเขาบางคน ¹⁶ประชาชนจากเมืองที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มมารวมกัน และพาบรรดาคนป่วยและคนมีผีโสโครกเบียดเบียนมา และทุกคนก็หาย

พวกอัครทูตถูกข่มเหง

¹⁷มหาปุโรหิตและพรรคพวกคือพวกสะดูสีมีความอิจฉาอย่างยิ่ง ¹⁸จึงจับพวกอัครทูตขังไว้ในคุกหลวง ¹⁹แต่ในเวลากลางคืนทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเปิดประตูคุกพาพวกอัครทูตออกไป และบอกว่า ²⁰“จงไปยืนในบริเวณพระวิหารประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตใหม่นี้ให้ประชาชนฟัง” ²¹เมื่อพวกอัครทูตได้ยินเช่นนั้น ก็เข้าไปในบริเวณพระวิหารตอนรุ่งเช้าและสั่งสอน

แต่มหาปุโรหิตกับพรรคพวกเรียกประชุมสภายิวและสมาชิกสภาทั้งหมดของคอนสแตนติโนเปิล แล้วใช้คนไปที่คุกเพื่อพาพวกอัครทูตออกมา ²²พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปแต่ไม่พบพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงานว่า ²³“เราเห็นคุกปิดอยู่แน่นหนามั่นคงและพวกยามยืนเฝ้าอยู่ตามประตู แต่เมื่อเปิดประตูเข้า

² ชื่อหนึ่งของมาร มีความหมายว่า ผู้ขัดขวาง (ปฏิปักษ์)

ไป ไม่เห็นใครอยู่ข้างใน”²⁴ เมื่อหัวหน้ารักษาพระวิหารกับพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของพวกอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป²⁵ มีคนมาบอกพวกเขาว่า “นี่แน่ะ บรรดาคนที่ท่านทั้งหลายขังไว้ในคุกกำลังยื่นสิ่งสอนประชาชนอยู่ในบริเวณพระวิหาร”²⁶ แล้วหัวหน้ารักษาพระวิหารกับพวกเจ้าหน้าที่ก็ไปพาพวกอัครทูตมา โดยไม่ได้ทำอะไรรุนแรง เพราะกลัวว่าประชาชนจะเอาหินขว้าง

²⁷เมื่อพวกเขาพาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงกล่าวว่า ²⁸“เราจำจับพวกเจ้าอย่างแข็งขันแล้วอย่าสอนโดยออกชื่อ นี่แน่ะ พวกเจ้าทำให้คำสอนของพวกเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และต้องการให้ความผิดเรื่องการตายของคนนั้นตกอยู่กับเรา”²⁹ เปโตรกับอัครทูตคนอื่นๆ ตอบว่า “เราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์”³⁰ พระเยซูผู้ซึ่งพวกท่านฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้³¹ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทรงให้เป็นขึ้นมาแล้ว³² พระเจ้าทรงตั้งพระองค์ไว้ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ให้เป็นองค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่แล้วจะทรงอภัยบาปของเขทั้งหลาย³³ เราคือสักขีพยานของเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าประทานกับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ นั้นก็เป็นพยานด้วย”

³³เมื่อพวกเขาฟังแล้วก็โกรธมาก คิดกันว่า จะฆ่าพวกอัครทูตเสีย³⁴ แต่มีคนหนึ่งชื่อกามาลิเอล เป็นพวกฟาริสีและเป็นอาจารย์สอนธรรมบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน เขายืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปข้างนอกครู่หนึ่ง³⁵ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล สิ่งที่ท่านทั้งหลายคิดจะทำกับคนเหล่านั้นนั้น จงระวังให้ดี³⁶ เพราะก่อนหน้านี้อีกคนหนึ่งชื่ออูดาสซึ่งอ้างตัวว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มีผู้คนติดตามประมาณสี่

ร้อยคน แต่อูดาสถูกฆ่าและคนที่เขาคิดว่าเป็นพรรคพวกก็จะจัดกระจายสาบสูญไป”³⁷ ต่อจากคนนี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาส เป็นชาวกาลิลีปรากฏตัวขึ้นในช่วงที่มีการจู่โจมเยรูซาเล็มนครรั้ว เขาเกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามเขาไป และคนนั้นก็พินาศด้วย คนที่เป็นพรรคพวกก็จะจัดกระจาย³⁸ เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงขอบอกพวกท่านว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรพวกเขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ มันจะล่มสลายไปเอง³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า พวกท่านจะไม่สามารถทำลายพวกเขาได้ เกรงว่าพวกท่านกลับจะเป็นฝ่ายสู้รบกับพระเจ้า”

⁴⁰พวกเขาจึงยอมฟังกามาลิเอล และเมื่อเรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว ก็เขียนและกำชับไม่ให้สอนในนามของพระเยซูแล้วปล่อยไป⁴¹ พวกอัครทูตจึงออกจากสภาไปด้วยความยินดี ที่พระเจ้าทรงนับว่าพวกเขามีคำสมควรได้รับการลู่เกียรติเพราะพระนามนั้น⁴² พวกเขาสั่งสอนและประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ทุกๆ วัน ไม่ได้ขาด ทั้งในบริเวณพระวิหารและตามบ้านเรือน

การเลือกตั้งคณะเจ็ดคน

6 ในเวลานั้นเมื่อพวกสาวกกำลังเพิ่มจำนวนขึ้น พวกยิวที่พูดกรีกพากันบ่นติเตียนพวกยิวที่พูดฮีบรู เพราะบรรดาแม่ม่ายของพวกเขากู้ออดทั้งไม่ได้รับแจกอาหารประจำวัน² อัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกพวกสาวกมาประชุมกัน แล้วกล่าวว่า “การที่เราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้าไปแจกอาหารก็ไม่สมควร³ เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งให้พวกเขาดูแลงานนี้”⁴ ส่วนเราจะอุทิศตัวในการอธิษฐานและในพันธกิจด้านพระวจนะ⁵ คนทั้งหลายก็เห็นชอบกับสิ่งที่กล่าวนี้ จึงเลือกสเทเฟนผู้เต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและพระวิญญาณ

^{๒๔} หมายถึง กางเขน

^{๓๕} มธ.27:25

ญาณบรีสุทธี กับฟีลิป โปรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลัสชาวเมืองอันท็อกซึ่งเป็นคนเข้าจารีตในศาสนาวย^๖คนทั้งเจ็ดนี้ พวกเขาให้มายืนต่อหน้าพวกอัครทูต แล้วอัครทูตก็อธิษฐานและวางมือบนตัวเขาทั้งหลาย

⁷การประกาศพระวจนะของพระเจ้าก็เจริญขึ้น และจำนวนสาวกก็เพิ่มขึ้นอย่างมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตจำนวนมากก็มาเชื่อถือ

สเทเฟนถูกจับกุม

⁸สเทเฟนซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระคุณและฤทธิ์อำนาจก็ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญใหญ่ท่ามกลางประชาชน⁹แต่มีบางคนจากธรรมศาลาที่เรียกว่าธรรมศาลาของทาสอิสระ ชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดรียและบางคนจากซีลีเชียและเอเชีย ลุกขึ้นมาโต้แย้งกับสเทเฟน¹⁰คนเหล่านั้นไม่สามารถต่อสู้ถ้อยคำที่ท่านกล่าวโดยสติปัญญาและพระวิญญาณบรีสุทธี¹¹จึงแอบสร้างพยานเท็จกล่าวว่า “เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า”¹²เขาทั้งหลายยุยงประชาชนและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมจารย์ให้เกิดความวุ่นวายแล้วเข้ามาจับสเทเฟนนำไปยังสภาวย¹³ให้พวกสักขีพยานเท็จมาให้การว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบรีสุทธีและธรรมเนียมปฏิบัติไม่หยุดเลย¹⁴เพราะเราได้ยินเขาว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ฐจะทำลายสถานที่นี่ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมที่โมเสสให้ไว้แก่เรา”¹⁵พวกสมาชิกสภาต่างจึงดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

คำกล่าวของสเทเฟน

7 มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี้เป็นจริงหรือ?”²สเทเฟนจึงตอบว่า “นี่แน่ะ ท่านพี่น้องและพวกท่านที่เป็นผู้ใหญ่ ขอฟังเถิด พระเจ้าผู้เต็มด้วย

พระสิริทรงปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมีย ก่อนไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน³และตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกจากเมืองและญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงให้เจ้า’^๔อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน^๕หลังจากบิดาของท่านเสียชีวิตแล้วพระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่นมาอยู่ในแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้^๖แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดิน ไม่ให้มีแม้แต่ขนาดเท่าฝ่าเท้า และขณะเมื่อท่านยังไม่มียูตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า จะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านและเชื้อสายของท่าน^๗พระเจ้าตรัสอย่างนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และคนในประเทศนั้นจะเอาพวกเขาเป็นทาส และจะข่มเหงพวกเขานานถึงสี่ร้อยปี^๘แล้วพระเจ้าตรัสว่า ‘และประเทศที่พวกเขาปรนนิบัติอยู่นั้น เราจะพิพากษาหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้’^๙พระเจ้าจึงประทานพันธสัญญาแก่การเข้าสู่หน้^{๑๐}แก่ท่าน เพราะฉะนั้นเมื่ออับราฮัมมีบุตรชื่ออิสอัค^{๑๑}จึงให้เข้าสู่หน้^{๑๒}ในวันที่แปด อิสอัคมีบุตรชื่อยาโคบ^{๑๓}และยาโคบมีบุตรสิบสองคนซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา^{๑๔}

^{๑๕}และบรรพบุรุษเหล่านั้นนอิจาโยเซฟ^{๑๖}จึงพาเขาไปยังประเทศอียิปต์^{๑๗} แต่พระเจ้าสถิตกับโยเซฟ^{๑๘}ทรงช่วยให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น ทรงให้มีความชอบและมีสติปัญญาเฉพาะพระพักตร์ฟาโรห์กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ฟาโรห์จึงตั้งโยเซฟให้ดูแลประเทศอียิปต์และทุกอย่างในพระราชสำนักของพระองค์^{๑๙}ต่อมาเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร^{๒๐}ยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศ

^๖ พิธีตัดหนังปลายองคชาต โดยพิธีนี้ผู้ชายเข้าในศาสนาวย

ย ปฐก.12:1 ^๗ ปฐก.11:31 ^๘ ปฐก.12:4 ^๙ ปฐก.12:7; 13:15; 15:18; 17:8 ^{๑๐} ปฐก.15:13-14 ^{๑๑} ปฐก.17:10-14

^{๑๒} ปฐก.21:2-4 ^{๑๓} ปฐก.25:26 ^{๑๔} ปฐก.29:31-35:18 ^{๑๕} ปฐก.37:11 ^{๑๖} ปฐก.37:28 ^{๑๗} ปฐก.39:2,21 ^{๑๘} ปฐก.41:39-41

^{๑๙} ปฐก.42:1-2

อียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งที่หนึ่ง¹³ พอครั้งที่สองโยเซฟแสดงตัวให้พี่น้องรู้¹⁴ และฟาโรห์ก็ทรงรู้จักญาติของโยเซฟด้วย¹⁵ โยเซฟจึงเชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา¹⁶ ยาโคบจึงลงไปประเทศอียิปต์¹⁷ และท่านกับบรรพบุรุษของเรา ก็เสียชีวิตที่นั่น¹⁸ พวกเขาจึงนำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรของฮาโมร์ในเซเคม¹⁹

¹⁷“แต่เมื่อใกล้จะถึงเวลาตามพระสัญญาที่พระเจ้าตรัสไว้กับอับราฮัม ประชาชาติอิสราเอลได้ทวีจำนวนมากขึ้นในประเทศอียิปต์¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์¹⁹ กษัตริย์องค์นั้นทรงออกอุบายจัดการกับชนชาติของเรา²⁰ ทรงข่มเหงบรรพบุรุษของเรา ทรงบังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของพวกเขาเพื่อไม่ให้รอดชีวิต²¹ เมื่อเวลาเดียวกับที่โมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงามเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เขาจึงถูกลีภัยไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน²² แต่หลังจากถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์ก็รับมาเลี้ยงเสมือนเป็นบุตรของตน²³ โมเสสจึงได้รับการสอนในเรื่องวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีสมรรถภาพในการพูดและในกิจการต่างๆ

²³“เมื่อโมเสสมีอายุย่างเข้าสี่สิบปี ก็นึกอยากไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตนคือชนชาติอิสราเอล²⁴ เมื่อท่านเห็นคนหนึ่งถูกข่มเหง จึงเข้าไปช่วยโดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้ข่มเหงนั้นเพื่อแก้แค้น²⁵ เพราะคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจดีว่า พระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่พวกเขาไม่เข้าใจอย่างนั้น²⁶ วันรุ่งขึ้นโมเสสเข้ามาพบเขาทั้งสองขณะวิวาทกัน ก็อยากให้เขาทั้งสองกลับคืนดีกัน จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ยพวกท่านเป็นพี่น้องกันทำไมถึงทำร้ายกัน?’²⁷ คนที่ข่มเหงเพื่อนก็ผลัก

โมเสสออกไป และกล่าวว่า ‘ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาของเรา?’²⁸ เจ้าจะฆ่าชาวเหมือนกับที่ฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ?’²⁹ เมื่อโมเสสได้ยินคำพูดนั้น จึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดีย³⁰ และมีบุตรสองคนที่นี่³¹

³⁰“เมื่อเวลาผ่านไปได้สี่สิบปี ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารของภูเขาซีนาย³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็อัศจรรย์ใจเพราะนิมิตนั้น เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสว่า³² ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า คือพระเจ้าของอับราฮัมของอิสอัค และของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่กล้ามองดู³³ พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าออก เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์³⁴ อันที่จริงเราเห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขาส่งมา เราจึงลงมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด มาเถะ เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์’³⁵

³⁵“โมเสสคนนั้นก็เคยถูกพวกเขาปฏิเสธ โดยกล่าวว่า ‘ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาของเรา’ นั่นเอง โดยมีของทูตสวรรค์ผู้ซึ่งปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละไปเป็นผู้ครอบครองและผู้ช่วย³⁶ คนนี้แหละที่เป็นผู้นำพวกเขาออกมา และทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์³⁷ ที่ทะเลแดง³⁸ และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี³⁹ โมเสสคนนี้แหละที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าจะประทานผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งเกิดมาเพื่อท่านทั้งหลาย จากพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างข้าพเจ้า’⁴⁰ โมเสสคนนี้แหละที่อยู่ในชุมนุมชนในถิ่นทุรกันดาร อยู่กับทูตสวรรค์ผู้พูดกับท่านที่ภูเขาซีนาย⁴¹ และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ท่านได้รับพระคำตรัสอัน

¹³ ปฐม.45:1 ¹⁴ ปฐม.45:16 ¹⁵ ปฐม.45:9-10,17-18 ¹⁶ ปฐม.46:27 ¹⁷ ปฐม.46:1-7 ¹⁸ ปฐม.49:33

¹⁹ ปฐม.23:3-16; 33:19; 50:7-13; ยชว.24:32 ²⁰ อพย.1:7-8 ²¹ อพย.1:10-11 ²² อพย.1:22 ²³ อพย.2:2 ²⁴ อพย.2:3-10

²⁵ อพย.2:11-15 ²⁶ อพย.18:3-4 ²⁷ อพย.3:1-10 ²⁸ อพย.7:3 ²⁹ อพย.14:21 ³⁰ กตว.14:33 ³¹ ฉดบ.18:15,18

³² อพย.19:1-20:17; ฉดบ.5:1-33

ทรงชีวิตเพื่อส่งต่อมาให้เรา³⁹ บรรพบุรุษของเรา
ไม่ยอมฟังโมเสส แต่ผลักไสท่านออกไป และหัน
เหจิตใจกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์⁴⁰ พวกเขากล่าว
กับอาโรนว่า “ขอสร้างพระให้แก่เรา เป็นพระที่จะนำ
เราไป เพราะว่าโมเสสคนนี้ ที่เป็นคนนำเราออก
จากประเทศอียิปต์นั้น เราไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไรไป”⁴¹
ในเวลานั้นพวกเขาทำรูปโคหนุ่ม และนำเครื่อง
สัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งที่
พวกเขาทำขึ้นด้วยมือ⁴² แต่พระเจ้าเป็นพระ
พิชิตและทรงปล่อยให้พวกเขาหนีการหมิ่นดู
ในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของบรรดา
ผู้เผยพระวจนะว่า

‘โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเจ้าฆ่าสัต
วบูชาเรา

ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ?

⁴³ พวกเจ้าขนดินเท้าของพระโมเสส

และนำดาวพระเฟphan

รูปพระต่างๆ ที่พวกเจ้าทำขึ้น

เพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก

เราจะกวาดพวกเจ้าไปไกลจนพ้น เมือง

บาบิโลน”⁴⁴

⁴⁴ “บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดาร
ก็มีเต็นท์แห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่ง
ไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำเต็นท์ตามแบบที่ได้
เห็น”⁴⁵ บรรพบุรุษของเราเมื่อได้รับเต็นท์นั้นจึง
ขนตามโยชูวาไป” หลังจากเข้ายึดแผ่นดินของ
บรรดาประชาชาติที่พระเจ้าทรงขับไล่ให้พ้นหน้า
บรรพบุรุษของเราแล้ว เต็นท์นั้นก็ยังคงอยู่จนถึง
สมัยของดาวิด⁴⁶ ดาวิดนั้นได้รับความโปรดปราน
จากพระเจ้า และทรงขออนุญาตที่จะจัดเตรียมพระ
นิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ”⁴⁷ แต่ซาโลมอน
เป็นผู้ที่ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระเจ้า”⁴⁸ ถึงกระ
นั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดก็ได้ประทับในพระนิเวศที่
มีอมมุขย์ทำไว้ ตามที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า

⁴⁹ ‘สวรรค์เป็นที่ประทับของเรา

และแผ่นดินโลกเป็นที่รองเท้าของเรา

พวกเจ้าจะสร้างนิเวศชนิดไหนสำหรับเรา

องค์พระผู้เป็นเจ้า”⁴⁹ ตรัส

หรืออะไรจะเป็นที่พำนักของเรา?

⁵⁰ สิ่งเหล่านี้มือของเราทำไว้ทั้งหมดไม่ใช่

หรือ?”⁵⁰

⁵¹ “เจ้าพวกคนหัวแข็ง ใจดื้อดึง และหูตึง พวก
ท่านขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพ
บุรุษของท่านทั้งหลายทำอะไร พวกท่านก็ทำ
อย่างนั้น”⁵² มีใครบ้างในบรรดาผู้เผยพระวจนะ
ที่บรรพบุรุษทั้งหลายของพวกท่านไม่ได้ชมเชย?
พวกเขาฆ่าคนทั้งหลายที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมา
ของ ‘องค์ผู้ชอบธรรม’ และบัดนี้ท่านทั้งหลายก็
ทรยศและฆ่าพระองค์⁵³ คือพวกท่านที่ได้รับธรรม
บัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่ไม่ได้ประพฤติตาม
ธรรมบัญญัตินั้น”

สเทเฟนถูกขว้างด้วยก้อนหิน

⁵⁴ เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้นก็รู้สึกเดือดดาล
และขับเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁵ ส่วนสเท
เฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านเข้มนดู
สวรรค์เห็นพระรัศมีของพระเจ้า และเห็นพระเยซู
ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์⁵⁶ แล้ว
ท่านกล่าวว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวก
เป็นช่อง และเห็นบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระเจ้า”⁵⁷ แต่พวกเขาร้องเสียงดัง
และอุดหูวิ่งกุกกันเข้าไปหาสเทเฟน⁵⁸ แล้วขับไล่
ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง และพวกสักขี
พยานที่ปรักปรำสเทเฟน ก็ฝากเสื้อผ้าของตนวาง
ไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเฮโล⁵⁹ ขณะที่
พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟนอยู่นั้น ท่านร้องทูล
ว่า “ข้าแต่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงรับ
จิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”⁶⁰ แล้วสเทเฟน

³⁹ หมายถึง พระเจ้า

⁴⁰ อพย.32:1 ⁴¹ อพย.32:2-6 ⁴² อมส.5:25-27 ⁴³ อพย.25:9,40 ⁴⁴ ยฮว.3:14-17 ⁴⁵ 2 ซมอ.7:1-16; 1 พดต.17:1-14

⁴⁶ 1 พทษ.6:1-38; 2 พดต.3:1-17 ⁴⁷ อสย.66:1-2 ⁴⁸ อสย.63:10

ก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดอย่าถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าวอย่างนี้แล้วก็สิ้นใจ

8

และเขาโลกิเห็นชอบด้วยกับการฆ่าสเตเฟน

เขาโล่มุ่งเหยิงคริสตจักร

ขณะนั้นเกิดการฆ่าเหิงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และบรรดาสาวกกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรียเว้นแต่พวกอัครทูต² บรรดาคนที่ยำเกรงพระเจ้าก็ฝังศพสเตเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง³ ส่วนเขาโลพยายามทำลายคริสตจักรโดยเข้าไปล่อลวงเอาพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงตามบ้านเรือนไปจำไว้ในคุก⁴

การประกาศข่าวประเสริฐในสะมาเรีย

⁴พวกที่กระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น⁵ ส่วนฟิลิปไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง⁶ ผู้ชนต่างสนใจฟังถ้อยคำของฟิลิปขณะฟังท่านประกาศ และเห็นหมายสำคัญต่างๆ ที่ท่านทำ⁷ เพราะว่าพวกผีโสโครกที่สิงอยู่ในหลายๆ คนพากันร้องเสียงดังแล้วออกจากคนเหล่านั้น พวกที่เป็นอัมพาตกับเป็นง่อยก็หายเป็นปกติ⁸ จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

⁹และมีคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยเล่นคาถาอาคมในเมืองนั้นมาก่อน เขาทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ¹⁰ คนทั้งหมดตั้งแต่คนเล็กน้อยไปจนถึงคนใหญ่โตต่างสนใจฟังคนนั้นแล้วว่า “คนนี่คือฤทธิ์านุภาพของพระเจ้าที่เรียกว่ามหัทธิฤทธิ์”¹¹ คนทั้งหลายสนใจฟังเขา เพราะว่าเขทำวิทยาาคมให้ผู้คนพิศวงหลงไหลมานานแล้ว¹² แต่เมื่อฟิลิปประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าและพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว

คนทั้งหลายก็เชื่อและรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง¹³ ซีโมนเองก็เชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นหมายสำคัญกับการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่ฟิลิปทำ

¹⁴เมื่อพวกอัครทูตที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขาทั้งหลาย¹⁵ เมื่อเปโตรกับยอห์นไปถึงก็อธิษฐานเผื่อพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁶ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับใคร พวกเขาเพิ่งแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น¹⁷ เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนพวกเขา แล้วพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ เมื่อซีโมนเห็นว่าคนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการวางมือของอัครทูตทั้งสอง จึงนำเงินมาให้ท่านทั้งสอง¹⁹ กล่าวว่า “ขอช่วยให้ข้าพเจ้ามีอำนาจแบบนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าวางมือให้คนไหน คนนั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”²⁰ เปโตรจึงกล่าวกับซีโมนว่า “เงินของเจ้าจงพินาศพร้อมกับตัวเจ้า เพราะเจ้าคิดว่าของประทานจากพระเจ้าสามารถซื้อด้วยเงินได้²¹ เจ้าไม่มีหุ้นหรือส่วนใดๆ ในการงานนี้ เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงต่อพระเจ้า²² เพราะฉะนั้นจงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้า และอธิษฐานขอต่อพระเจ้า พระองค์อาจจะทรงยกความผิดที่เจ้าคิดอยู่ในใจ²³ เพราะข้าเห็นแล้วว่าเจ้าตกอยู่ในความขมขื่นและการผูกมัดของความอธรรม”²⁴ ซีโมนจึงตอบว่า “ขอพาท่านช่วยอ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าเหตุการณ์ที่พาท่านกล่าวนั้นจะไม่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า แม้แต่อย่างเดียว”

²⁵เมื่ออัครทูตทั้งสองเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และประกาศข่าวประเสริฐในหมู่

บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ฟิลิปและขันทีชาวเอธิโอเปีย

²⁶ แต่ทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้น ไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงกาซา” (ซึ่งเป็นทางเปลี่ยว) ²⁷ ฟิลิปก็ลุกไป และนี่แหละ มีขันทีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสีพระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีองค์นั้น ท่านมานมัสการที่กรุงเยรูซาเล็ม ²⁸ ขณะที่รถม้ากลับไปในั้น ท่านกำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ผู้เผยพระวจนะอยู่ ²⁹ พระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปขีดรถม้าคันนั้นเถิด” ³⁰ ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ จึงถามว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่ท่านอ่านหรือไม่?” ³¹ ขันทีจึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายจะเข้าใจได้อย่างไร?” ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นไปในรถม้ากับท่าน ³² พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้

“ท่านถูกนำไปฆ่าเหมือนอย่างแกะ

ลูกแกะนี้ยังต่อหน้าผู้ตัดขนของมัน
อย่างไร

ท่านก็ไม่ประกาศของท่านอย่างนั้น

³³ ในเวลาที่ท่านถูกเหยียดหยาม ท่านไม่ได้รับความยุติธรรม

ใครจะเล่าถึงเชื้อสายของท่าน?

เพราะชีวิตของท่านถูกตัดขาดจาก
แผ่นดินโลก”^า

³⁴ ขันทีจึงถามฟิลิปว่า “สิ่งที่คุณเผยพระวจนะกล่าวนี้นั้นเล็งถึงใคร เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงคนอื่น? ขอบอกข้าพเจ้าเถิด” ³⁵ ฟิลิปจึงเริ่มเล่าโดยตั้งต้นจากพระคัมภีร์ตอนนั้น ท่านประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูกับขันทีผู้นั้น ³⁶ ขณะที่กำลังเดินทางไปก็มาถึงที่ที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า “นี่แหละ ที่ฉันมีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพ-

ติศมา” ³⁷ ฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” ขันทีจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า” ³⁸ แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถ คนทั้งสองก็ลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิปให้ท่านรับบัพติศมา ³⁹ เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไป และขันทีคนนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี ⁴⁰ แต่มีคนพบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อท่านเดินทางไปที่นั่นก็ประกาศข่าวประเสริฐทั่วทุกเมืองจนกระทั่งท่านไปถึงเมืองซีซารียา

เขาโลกลับใจ

(กจ.22:6-16; 26:12-18)

9 ในระหว่างนั้นเขาโลยังชู้ดราม กล่าวว่าจะฆ่าบรรดาสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงไปหามหาปุโรหิต ² ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาต่าง ๆ ในเมืองดามัสกัส เพื่อที่ว่าถ้าพบใครเป็นพวก “ทางนั้น”^๒ ไม่ว่าชายหรือหญิง จะจับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม ³ ขณะที่เขาโลเดินทางไปถึงจะถึงเมืองดามัสกัส ทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมรอบตัวท่าน ⁴ ท่านก็ล้มลงที่พื้นและได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าชมเหงเราทำไม?” ⁵ เขาโลจึงทูลถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นใคร?” พระองค์ตรัสว่า “เราคือเยซูผู้เจ้าชมเหง ⁶ จงลุกขึ้นเถิด และเข้าไปในเมือง จะมีคนบอกให้เจ้าทราบว่าคุณต้องทำอะไร” ⁷ พวกที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนจั้งจ้งพูดไม่ออก พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงแต่ไม่เห็นใคร ⁸ เขาโลจึงลุกขึ้นจากพื้น เมื่อลืมตาแล้ว ก็มองอะไรไม่เห็น พวกเขาก็จึงจูมมือท่านเข้าไปในเมืองดามัสกัส ⁹ ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวัน และท่านไม่ได้กินหรือดื่มอะไรเลย

¹⁰ ในเมืองดามัสกัสมีสาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับคนนั้นทางนิมิตว่า “อานา-

๑ สำเนาโบราณบางฉบับ ไม่มีข้อนี้ ^๒ พวก “ทางนั้น” หมายถึง พวกที่เชื่อในข่าวประเสริฐ

๑ ออสย.53:7-8

เนียเนีย อานาเนียจึงทูลตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” ¹¹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นไปเถิดถนนสายที่เรียกว่า ‘ถนนตรง’ และไปที่บ้านของยูดาสมหาชายคนหนึ่งจากเมืองทาร์ซัสที่ชื่อเฮโล ตอนนี้เขากำลังอธิษฐานอยู่” ¹² และในนิมิต^๑ เขามองเห็นชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนตัวเขาเพื่อที่ว่าเขาจะมองเห็นอีก” ¹³ แต่อานาเนียทูลตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาทำร้ายธรรมิกชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมากมาย” ¹⁴ และที่นี้เขาก็ได้สิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตให้มาจับคนทั้งหลายที่อธิษฐานออกพระนามของพระองค์” ¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนี้เป็นภาชนะที่เราเลือกสรรไว้ เราจะนำนามของเราไปถึงบรรดาคนต่างชาติและบรรดาภคัตริย์ และไปถึงพวกอิสราเอล” ¹⁶ เราจะแสดงให้เห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าไรเพื่อนามของเรา” ¹⁷ แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านนั้น วางมือบนตัวเฮโลกล่าวว่า “พี่เฮโล พระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ปรากฏแก่ท่านระหว่างทางที่ท่านมาที่นี้ ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านมองเห็นอีก และเพื่อให้ท่านเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ¹⁸ ทันใดนั้นมืออะไรเหมือนเกล็ดหลุดจากตาของเฮโล แล้วท่านก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา ¹⁹ พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น

เฮโลประกาศข่าวประเสริฐในดามัสกัส

เฮโลพักอยู่กับพวกสาวกในเมืองดามัสกัสหลายวัน ²⁰ และท่านก็ไม่ได้รื้อ ท่านเริ่มประกาศเรื่องพระเยซูตามธรรมศาลาต่างๆ ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ²¹ คนทั้งหลายที่ได้ยินก็ประหลาดใจพูดกันว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่ทำร้ายผู้คนในกรุงเยรูซาเล็มที่อธิษฐานออกพระนามนี้? และเขามาที่นี้ก็เพื่อจับพวกนั้นส่งให้พวกหัวหน้า

ปุโรหิตไม่ใช่หรือ?” ²² แต่เฮโลยิ่งมีกำลังมากขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสกังงันด้วยการพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

เฮโลหนีพ้นจากพวกยิว

²³ หลังจากนั้นอีกหลายวัน พวกยิวก็นึกปรึกษากันว่าจะฆ่าเฮโล ²⁴ แต่แผนการของพวกเขารู้ไปถึงหูของเฮโล พวกเขาคอยเฝ้าที่ประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อดักฆ่าเฮโล ²⁵ แต่พวกสาวกเอาเฮโลนั่งลงในกระบุงใบใหญ่ตอนกลางคืนแล้วหย่อนท่านลงจากกำแพงเมือง^๒

เฮโลที่กรุงเยรูซาเล็ม

²⁶ เมื่อเฮโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านพยายามจะเข้าร่วมกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัวเพราะไม่เชื่อว่าเฮโลเป็นสาวก ²⁷ แต่บาร์นาบัสพาท่านไปหาพวกอัครทูต และเล่าให้พวกเขาฟังว่า เฮโลเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ตรัสกับท่านระหว่างทางอย่างไร และท่านประกาศออกพระนามพระเยซูด้วยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัสอย่างไร ²⁸ แล้วเฮโลจึงได้เข้าออกนอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁹ ประกาศออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดและโต้แย้งกับพวกยิวที่พูดกรีก แต่พวกนั้นพยายามหาทางฆ่าท่านเสีย ³⁰ เมื่อพี่น้องรู้เรื่องนี้ ก็พาท่านลงไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งต่อไปยังเมืองทาร์ซัส

³¹ เพราะฉะนั้น คริสต์จักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรียก็เกิดความสงบสุขและเจริญเติบโต ต่างประพฤติตนด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับการหนุนใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาชิกรวมจึงยิ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้น

ไอเนอัสหายโรค

³² ขณะที่เปโตรเดินทางไปๆ มาๆ ทั่วทุกแห่งนั้น ท่านก็ลงไปหาพวกธรรมิกชนที่อาศัยอยู่ใน

^๑ สำเนาโบราณบางฉบับ ไม่มีคำนี้

^๒ 2 คร.11:32-33

เมืองลิดดาด้วย ³³เปโตรพบคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตต้องนอนอยู่บนเตียงมาแปดปีแล้ว ³⁴เปโตรกล่าวกับเขาว่า “ไอเนอัส พระเยซูคริสต์ทรงให้ท่านหายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ทันใดนั้นไอเนอัสก็ลุกขึ้น ³⁵เมื่อคนทั้งหลายที่อยู่ในเมืองลิดดาและที่ราบซารอนเห็นแล้ว ก็กลับใจมาหองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปโตรที่เมืองลิดดาและยัฟฟา

³⁶ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งที่เป็นสาวกชื่อทาบิธา^๓ ตามภาษากรีกว่าโดรคัส^๔ หญิงคนนี้เคยทำคุณประโยชน์และสงเคราะห์คนจนมากมาย ³⁷เวลานั้นหญิงคนนี้ป่วยจนถึงแก่ความตาย พวกเขาวางศพและตั้งไว้ในห้องชั้นบน ³⁸เมืองลิดดานั้นอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้คนสองคนไปขอร้องท่านว่า “เชิญมาหาโดยด่วน” ³⁹เปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขาทั้งสอง เมื่อถึงแล้วพวกเขาก็พาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน พวกหญิงม่ายก็ยืนร้องไห้อยู่ข้างๆ ท่านและชี้ให้ท่านดูเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ⁴⁰เปโตรจึงให้คนทั้งหลายออกไปข้างนอก และคุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาบิธา จงลุกขึ้น” ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั้น ⁴¹เปโตรยื่นมือออกมาพุงเธอ แล้วเรียกพวกภรรยามีกชนกับบรรดาแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่มีชีวิตนั้นให้กับพวกเขา ⁴²เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนจำนวนมากก็พากันมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁴³เปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน โดยพักอยู่กับซีโมนที่เป็นช่างฟอกหนัง

เปโตรและโครเนลิอัส

10 และมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัสอาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยในกองพันทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลียน ²ท่านและ

ครอบครัวเป็นคนเคร่งศาสนาและเกรงกลัวพระเจ้า ท่านให้ท่านแก่ประชาชนอย่างมากมายและอ่อนน้อมพระเจ้าอยู่เสมอ ³เวลาประมาณบ่ายสามโมง นายร้อยคนนั้นเห็นนิมิตชัดเจนว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาหาตน และกล่าวว่า “โครเนลิอัส” ⁴โครเนลิอัสจึงมองทูตองค์นั้นด้วยความตกใจกลัว และถามว่า “นี่หมายความว่าอะไร ท่านเจ้าข้า?” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐานและการให้ทานของท่านขึ้นไปถึงพระเจ้า เป็นเหตุให้พระองค์ทรงระลึกถึงท่านแล้ว ⁵บัดนี้จงใช้คนไปเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ⁶ท่านอาศัยอยู่กับซีโมนที่เป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขายูรีมีฝั่งทะเล” ⁷เมื่อทูตสวรรค์ที่พูดกับท่านจากไปแล้ว ท่านก็เรียกหาคนใช้สองคนกับทหารที่เคร่งศาสนาคนหนึ่งซึ่งเคยปรนนิบัติท่านเสมอ ⁸เมื่อโครเนลิอัสเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พวกเขาฟังแล้ว ท่านก็ใช้พวกเขาไปเมืองยัฟฟา

⁹วันรุ่งขึ้นเวลาประมาณเที่ยง ขณะที่คนกลุ่มนี้เดินทางใกล้ถึงเมืองยัฟฟา เปโตรขึ้นไปบนหลังคาตึกเพื่ออธิษฐาน ¹⁰ขณะนั้นท่านหิวอยากจะรับประทานอาหาร และในระหว่างที่ยังจัดอาหารกันอยู่ เปโตรก็ตกอยู่ในภวังค์ ¹¹และท่านเห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีอะไรอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ซึ่งมุมทั้งสี่ถูกหย่อนลงมายังพื้นโลก ¹²ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่าง ทั้งสัตว์สี่เท้า สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ ¹³แล้วมีพระสุรเสียงกล่าวกับท่านว่า “เปโตร จงลุกขึ้นฆ่ากิน” ¹⁴เปโตรจึงทูลว่า “ไม่ได้อีกองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสิ่งไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทินนั้น ข้าพระองค์ก็ไม่เคยรับประทานเลย” ¹⁵แล้วมีพระสุรเสียงมาเป็นครั้งที่สองกล่าวกับท่านว่า “สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์” ¹⁶สิ่งนี้ปรากฏถึงสามครั้ง แล้วถูกรับขึ้นไปในท้องฟ้าทันที

¹⁷เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ในทันใดนั้น คนที่โครเนลิอัส

^๓ เป็นภาษาอาราเมคแปลว่า กวาง ^๔ แปลว่า กวาง

ใช้ไปนั้นก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้วหลังจากถามหาจนพบติกของซีโมน¹⁸ พวกเขาร้องถามว่าซีโมนที่เรียกว่าเปโตรพักอยู่ที่ไหนหรือ? ¹⁹ขณะเปโตรตรัสเรื่องเรื่องนี้ต่อนั้น พระวิญญาณตรัสกับท่านว่า “นี่แน่ะ มีชายสามคนมาหาเจ้า ²⁰จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับพวกเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราใช้พวกเขา” ²¹เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นกล่าวว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าคือคนที่พวกท่านตามหา พวกท่านมีฐานะอะไรหรือ?” ²²เขาทั้งหลายจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอุสเป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิว โครเนลิอุสผู้นี้ได้รับคำบอกจากทูตสวรรค์บริสุทธิ์ให้มาเชิญท่านไปบ้านเพื่อฟังถ้อยคำของท่าน” ²³เปโตรจึงเชิญพวกเขาเข้าไปข้างในและให้พักอยู่ที่นั่น

วันรุ่งขึ้นเปโตรลุกขึ้นไปกับพวกเขา และพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย ²⁴วันต่อมาเขาทั้งหลายไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอุสกำลังรอคอยพวกเขาอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทมาประชุมร่วมกัน ²⁵เมื่อเปโตรมาถึง โครเนลิอุสก็ต้อนรับเปโตรและทรุดตัวลงแทบเท้าท่าน ²⁶เปโตรจึงประคองโครเนลิอุสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงลุกขึ้นยี่น ข้าพเจ้าก็เป็นเพียงมนุษย์เหมือนกัน” ²⁷ระหว่างที่กำลังสนทนากัน เปโตรเข้าไปและเห็นคนจำนวนมากมาอยู่รวมกัน ²⁸จึงกล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านทราบแล้วว่า การที่คนยิวจะคบหาหรือเยี่ยมเยียนคนต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม แต่พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรถือว่าคนหนึ่งคนใดไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทิน” ²⁹เพราะเหตุนี้เมื่อท่านใช้คนไปเชิญข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงมาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าขอถามว่า ที่ท่านเชิญข้าพเจ้ามานี้มีจุดประสงค์อะไร?”

³⁰โครเนลิอุสจึงตอบว่า “สี่วันที่แล้วขณะข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้าราวๆ ตอนนี้เป็นคือบ่ายสามโมง มีคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า

สวมเสื้อผ้ามันวาวระยิบระยับ ³¹คนนั้นกล่าวว่า ‘โครเนลิอุส พระเจ้าทรงระลึกถึงคำอธิษฐาน และการทำทานของท่านแล้ว’ ³²เพราะฉะนั้นจึงใช้คนไปเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ท่านอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ริมฝั่งทะเล” ³³ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที การที่ท่านมาก็ดีแล้ว เวลานี้เราอยู่กันพร้อมหน้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อฟังสิ่งสารพัดที่พระองค์ตรัสสั่งท่านไว้”

เปโตรเทศนาที่บ้านของโครเนลิอุส

³⁴แล้วเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงลำเอียง” ³⁵ทุกคนในทุกชนชาติที่เกรงกลัวพระองค์ และประพฤติตามทางชอบธรรม ก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ ³⁶เรื่องที่พระองค์ทรงฝากไว้กับพวกอิสราเอลคือการประกาศข่าวประเสริฐ เรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย ³⁷พวกท่านก็รู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย โดยเริ่มต้นที่แคว้นกาลิลีหลังจากยอห์นประกาศเรื่องบัพติศมานั้น ³⁸คือเรื่องที่ว่าพระเจ้าทรงเจิมพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์อำนาจอย่างไร และเรื่องที่ว่าพระเยซูเสด็จไปทำคุณประโยชน์และรักษาคนทั้งหลายที่ถูกมารเบียดเบียนอย่างไร เพราะว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์ ³⁹เราคือสักขีพยานของกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำในแคว้นยูเดียและในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาฆ่าพระองค์โดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ ⁴⁰ และในวันที่สามพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตายและทรงให้ปรากฏ ⁴¹ไม่ใช่ให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ให้ปรากฏแก่เรา คือบรรดาสักขีพยานที่พระเจ้าทรงเลือกไว้แล้ว คือทรงปรากฏแก่เราที่กินและดื่มกับพระองค์หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย ⁴²พระองค์ทรงสั่งให้เราประกาศกับคนทั้งหลาย และเป็นพยาน

^๖ แปลได้อีกว่า รู้เกี่ยวกับเรื่องที่เราทำกัน ^๗ หมายถึง ทางเขน

ว่า พระเจ้าทรงตั้งพระองค์เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ⁴³บรรดาผู้เผยพระวจนะก็เป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกคนที่เชื่ออยู่ในพระองค์นั้น พระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของพวกเขาโดยพระนามของพระองค์”

คนต่างชาติได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴⁴ขณะเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิตกับทุกคนที่ฟังพระวจนะนั้น ⁴⁵บรรดาคนเข้าสู่หน้ที่เชื่อแล้วซึ่งมาพร้อมกับเปโตรต่างประหลาดใจ เพราะว่าพระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนต่างชาติด้วย ⁴⁶เพราะเขาทั้งหลายได้นับคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงถามว่า ⁴⁷“ใครจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเราจากการรับบัพติศมาด้วยน้ำ?” ⁴⁸เปโตรจึงสั่งให้เขาทั้งหลายรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ แล้วพวกเขาขอให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาอีกสักระยะหนึ่ง

เปโตรรายงานต่อคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

11 ส่วนบรรดาอัครทูตกับพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ข่าวว่าคนต่างชาติยอมรับพระวจนะของพระเจ้าด้วย ²เมื่อเปโตรขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกเขาเข้าสู่หน้ที่จึงต่อว่าท่านว่า ³“ทำไมท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ และรับประทานอาหารกับพวกเขา?” ⁴เปโตรจึงอธิบายให้พวกเขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า ⁵“เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานอยู่ก็ได้เห็นนิมิตในวิงค์เป็นสิ่งที่เหมือนผ้าผืนใหญ่ซึ่งมุมผ้าทั้งสี่ด้านถูกกางออกและหย่อนจากฟ้าลงมาถึงข้าพเจ้า ⁶เมื่อข้าพเจ้าจึงดู ก็เห็นพวกสัตว์บกสี่เท้า พวกสัตว์ป่า พวกสัตว์เลื้อยคลาน และพวกนกในอากาศ ⁷แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระ

สุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด’ ⁸แต่ข้าพเจ้าทูลว่า ‘ไม่ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทินยังไม่เคยเข้าปากข้าพระองค์เลย’ ⁹แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์’ ¹⁰เป็นเช่นนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดก็ถูกรับขึ้นไบบนฟ้าอีกครั้ง ¹¹และในทันใดนั้นมีชายสามคนมาหยุดอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอาศัย พวกเขาถูกส่งจากเมืองซีซาริยามาหาข้าพเจ้า ¹²พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับพวกเขาโดยไม่ลังเลใจ และพี่น้องทั้งหกคนนั้นก็ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราจึงเข้าไปในบ้านของชายคนนั้น ¹³ชายคนนั้นจึงเล่าให้เราฟังว่าท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏในบ้านของท่านอย่างไร และบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปที่เมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกกันว่าเปโตรมา ¹⁴เขาจะกล่าวถ้อยคำกับท่าน ซึ่งจะช่วยท่านกับครอบครัวของท่านให้รอด’ ¹⁵เมื่อข้าพเจ้าเริ่มต้นพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับเขาทั้งหลายเหมือนกับที่เคยเสด็จลงมาสถิตกับเราเมื่อเริ่มแรกนั้น ¹⁶แล้วข้าพเจ้าก็ระลึกถึงพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์ตรัสไว้ว่า ‘อย่าให้คนใดรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พวกเขาจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ¹⁷เพราะฉะนั้นถ้าพระเจ้าประทานแก่พวกเขาเหมือนแก่เราเมื่อเชื่อในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะขัดขืนพระเจ้าได้” ¹⁸เมื่อคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วสรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจาก็ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย”

คริสตจักรที่เมืองอันท็อก

¹⁹คนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงเนื่องจากสเทเฟน^๙ ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย

^{๔๓} ดูเชิงอรรถ กจ.7:8

^{๕๒} กจ.1:5 ^{๕๓} กจ.8:1-4

เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก และกล่าวพระวจนะกับยิวพวกเดียว ²⁰แต่มีบางคนในพวกที่กระจัดกระจายไปนั้นที่เป็นชาวเกาะไซปรัสและชาวไซรินคนเหล่านั้นเมื่อมาถึงเมืองอันท็อกก็กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้ากับพวกกรีกด้วย ²¹และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา คนจำนวนมากที่เชื่อก็กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ²²ชาวนีแพรมาถึงหูของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงส่งบาร์นาบัสไปที่เมืองอันท็อก ²³เมื่อบาร์นาบัสไปถึงและได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงเตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งใจมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ²⁴บาร์นาบัสนั้นเป็นคนดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ คนที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทวีจำนวนมากขึ้น ²⁵บาร์นาบัสจึงไปหาเซโลที่เมืองทาร์ซัส ²⁶เมื่อพบแล้วก็พาไปที่เมืองอันท็อก ท่านทั้งสองประชุมร่วมกับคริสตจักรตลอดหนึ่งปีและสั่งสอนคนจำนวนมาก และที่เมืองอันท็อกนี้เองที่พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

²⁷เวลานั้นมีพวกผู้เผยพระวจนะจากกรุงเยรูซาเล็มลงมาถึงเมืองอันท็อก ²⁸และคนหนึ่งในพวกเขาที่ชื่ออาควัส ลูกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า จะเกิดการกีดกันอาหารครั้งยิ่งใหญ่ทั่วแผ่นดินโลก เรื่องนี้เกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลาวดิอุส ²⁹พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจว่าจะเรียกกินตามกำลัง ฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย ³⁰พวกเขาก็ได้ทำอย่างนั้นและฝากไปกับบาร์นาบัสและเซโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

ยากอบถูกฆ่าและเปโตรถูกขังคุก

12 ในเวลานั้นกษัตริย์เฮโรดเหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร ²ท่านยากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ ³เมื่อท่านเห็นว่า

การนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วยเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ⁴เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก และให้ทหารสี่หมู่ หมูละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกา⁵แล้วจะพาออกมาให้ประชาชน ⁵เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำจองในคุก แต่คริสตจักรอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรอย่างกระตือรือร้น

ทรงช่วยเปโตรให้พ้นจากคุก

⁶ในคืนนั้นก่อนถึงเวลาที่เฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และมีพวกยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ⁷นี่แน่ะ มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องขัง ทูตองค์นั้นกระตุ้นเปโตรที่สี่ข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “ลุกขึ้นเร็ว” โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร ⁸ทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม แล้วทูตจึงสั่งว่า “จงสวมเสื้อและตามเรามาเถิด” ⁹เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่สิ่งท่ทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง คิดว่าเห็นนิมิต ¹⁰เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กทางที่จะเข้าไปในเมือง ประตูบานนั้นก็เปิดออกเองให้กับท่านทั้งสอง ท่านทั้งสองจึงผ่านออกไปและเมื่อเดินถึงช่วงหนึ่งของถนน ทูตสวรรค์ก็หายวับไปจากเปโตร ¹¹เมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้ว จึงพูดว่า “ตอนนี้อย่าพเจ้าแน่ใจแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของเฮโรด และพ้นจากการมู๋ร้ายของพวกยิว”

¹²เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ไปที่บ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้ที่มีอีกชื่อหนึ่งว่ามารโก ที่นั่นมีหลายคนกำลังประชุมอธิษฐานกันอยู่ ¹³พอเปโตรเคาะที่ประตูชั้นนอก ก็มีสาวใช้คนหนึ่งชื่อโรดาออกมาดู ¹⁴เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียง

ของเปโตร เธอปิดยีนดื้ออย่างยิ่ง แต่แทนที่จะเปิดประตูให้ กลับวิ่งเข้าไปบอกว่าเปโตรยืนอยู่หน้าประตู ¹⁵พวกเขาจึงพูดกับเธอว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่เธอยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ พวกเขาจึงบอกว่า “คงเป็นทูตสวรรค์ประจำตัวของเปโตร” ¹⁶ส่วนเปโตรยังยืนเคาะอยู่ที่ประตู เมื่อพวกเขาเปิดประตูเห็นท่านก็อศรรยใจ ¹⁷เปโตรโบกมือให้พวกเขาเงย แล้วเล่าให้พวกเขาฟังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้ให้ยากอบกับพวกพี่น้องทราบ” แล้วเปโตรก็ออกไปอยู่ที่อื่น

¹⁸พอถึงรุ่งเช้า พวกทหารเกิดความโกลาหลอย่างมากในเรื่องที่เกิดขึ้นกับเปโตร ¹⁹เมื่อเฮโรดทรงหาตัวเปโตรไม่พบ จึงทรงไต่สวนพวกทหารยาม และมีรับสั่งให้ประหาร แล้วท่านก็ออกจากแคว้นยูเดียไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

มรณกรรมของเฮโรด

²⁰เฮโรดนั้นรักชาวเมืองไทรและเมืองไซดอน ชาวเมืองจึงพากันมาหาท่าน หลังจากเอาใจปลง-
 ทัสกรรมวังของกษัตริย์แล้ว ก็ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะเมืองของพวกเขาต้องอาศัยอาหารจากแผ่นดินของกษัตริย์ ²¹เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์ “เสด็จประทับบนบัลลังก์ แล้วทรงกล่าวคำปราศรัยต่อพวกเขา ²²คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “นี่เป็นเสียงของพระไม่ใช่เสียงมนุษย์” ²³ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แล้วท่านก็ถูกตัวหนอนกัดกินร่างกายจนสิ้นพระชนม์”

²⁴แต่พระวจนะของพระเจ้าจำเริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป

²⁵ส่วนบารนาบัสกับเซาโลนั้น หลังจากทำการกิจที่ได้รับมอบหมายสำเร็จแล้ว ก็กลับจาก^๒กรุงเยรูซาเล็ม พายอห์นที่มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

บารนาบัสและเซาโลถูกส่งไปประกาศ

13 เวลานั้นคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันติโอกมีบางคนที่เป็นผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ คือบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร ลูสิัสชาวเมืองไซรีน มานาเณผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล ²ระหว่างที่เขากำลังหาเลี้ยงนัสนัสนการองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหารอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับงานที่เราเรียกให้พวกเขาทำนั้น” ³หลังจากถืออดอาหารและอธิษฐานแล้ว เขาก็เลยวางมือบนตัวบารนาบัสกับเซาโล แล้วส่งท่านทั้งสองไป

อัครทูตประกาศข่าวประเสริฐที่เกาะไซปรัส

⁴เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงลงไปที่เมืองเซลูเซีย และโดยสารเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส ⁵เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส พวกท่านประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย ⁶เมื่อเดินไปทั่วเกาะจนมาถึงเมืองปาโอสแล้ว ก็พบชาวยิวคนหนึ่งซึ่งเป็นนักเล่นคาถาอาคมและเป็นผู้ทำนายเท็จชื่อ บารเยชู ⁷อยู่กับผู้สำเร็จราชการชื่อเซอร์จีอัส เปาลุส^๘ ซึ่งเป็นคนฉลาดรอบรู้ ท่านเชิญบารนาบัสกับเซาโลมาเพื่อจะฟังพระวจนะของพระเจ้า ^๙แต่เอลิมาสนักเล่นคาถาอาคม (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ต่อด้านบารนาบัสกับเซาโล พยายามจะไม่ให้ผู้สำเร็จราชการเชื่อ ^{๑๐}แต่เซาโลที่มีอีกชื่อว่าเปาโลเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จ้องดูเอลิมาส ¹⁰แล้วพูดว่า “เจ้าเป็นคนเต็มด้วยอุบายและสิ่งเลวร้ายทุกอย่าง เป็นลูกของมารร้าย เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดความพยายามทำทางตรงของพระเจ้าให้เขวไปหรือ? ¹¹บัดนี้จึงฟัง พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์ไปชั่วระยะหนึ่ง” ทันใดนั้น

^๑ คำราชาศัพท์หมายถึง การแต่งตั้งกษัตริย์ ^๒ คำราชาศัพท์หมายถึง ดาย ^๓ สำเนาโบราณบางฉบับว่า กลับไปยัง ^๔ ภาษากรีกเป็นคำเดียวกับเปาโล

ความมืดมัวก็เกิดกับเอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป¹² เมื่อผู้สำเร็จราชการเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นก็เชื่อ เพราะอัครอัครใจในคำสอนเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลและบาร์นาบัส ที่เมืองอันติโอกในปิสิดีย

¹³ แล้วเปาโลกับพวกของท่านแล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย และยอห์นผละจากพวกเขาและกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ แต่พวกเขาเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันติโอกในแคว้นปิสิดีย แล้วเข้าไปนั่งในธรรมศาลาในวันสะบาโต ¹⁵ เมื่ออ่านธรรมบัญญัติกับคำของพวกผู้เผยพระวจนะแล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงส่งคนไปบอกบาร์นาบัสกับเปาโลว่า “พี่น้องเอ๋ย ถ้าพวกท่านมีคำหาเหตุที่จะให้กับคนทั้งปวง ก็เชิญกล่าวเถิด” ¹⁶ เปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล และท่านทั้งหลายผู้เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด ¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ทรงเลือกบรรดาบรรพบุรุษของเราไว้ และให้เขาทั้งหลายเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างดาวอยู่ในประเทศอียิปต์^อ และทรงนำพวกเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์^บ ¹⁸ พระองค์ทรงอดทนต่อความประพฤติของพวกเราในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี^ค ¹⁹ เมื่อพระองค์ทรงทำลายชนเจ็ดชาติออกจากแผ่นดินคานาอันแล้ว^ด ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นประทานแก่บรรพบุรุษของเราเป็นมรดก^เ ²⁰ รวมเวลาทั้งหมดประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี ภายหลังพระองค์ประทานผู้วินิจฉัยทั้งหลาย^ข แก่พวกเขาจนถึงสมัยของชาโมเอลผู้เผยพระวจนะ^จ ²¹ เวลานั้น

พวกเขาขอให้มีกษัตริย์^ฉ พระเจ้าจึงทรงให้ซาอูลบุตรศิซจากเผ่าเบนยามิน^ช เป็นกษัตริย์อยู่สี่สิบปี^ซ ²² เมื่อทรงถอดซาอูลแล้ว^ฌ พระองค์ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเรา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดดังนี้ ‘เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซีเป็นคนที่ใจเราชื่นชอบ เป็นคนที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’^ฌ ²³ และจากเชื้อสายของดาวิดนี้ พระเจ้าประทานผู้ช่วยให้รอดคือพระเยซูผู้ทรงบังเกิดมาเพื่อชนชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์^ญ ²⁴ ก่อนพระเยซูเสด็จมา ยอห์นก็ได้ประกาศถึงบัพติศมาที่แสดงถึงการกลับใจใหม่^ด ต่อประชาชนอิสราเอลทั้งหมดแล้ว^ด ²⁵ และเมื่อยอห์นทำงานใกล้จะเสร็จ ท่านกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดว่าข้าพเจ้าเป็นใคร? ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้น^ด แต่ที่นี่แน่ จะมีผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์’^ด

²⁶ พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และคนทั้งหลายในพวกท่านซึ่งเป็นพวกที่เกรงกลัวพระเจ้า ชาวเรื่องความรอดนี้ถูกส่งมาถึงเรา^ด ²⁷ เพราะว่าชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกผู้ปกครองบ้านเมืองไม่รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของพวกผู้เผยพระวจนะที่อ่านกันทุกวันสะบาโต เขาทั้งหลายทำให้คำเหล่านั้นสำเร็จโดยการพิพากษาพระองค์^ด ²⁸ ถึงแม้ว่าไม่ได้พบความผิดใดที่มีโทษถึงตาย พวกเขายังขอให้ปลาตประหารพระองค์เสีย^ด ²⁹ เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์แล้ว จึงเอาพระศพลงมาจากต้นไม้^ด และวางไว้ในอุโมงค์^ด ³⁰ แต่พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย^ด ³¹ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อยู่หลายวันกับคนจากแคว้นกาลิลีที่มารกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์^ด และบัดนี้

^อ หมายถึง กางเขน

อ พย.1:7 ฮ พย.12:51 ก กตว.14:34; ฉธบ.1:31 ข ฉธบ.7:1 ค ยชว.14:1 ฉ วนฉ.2:16 ง 1 ซมอ.3:20 จ 1 ซมอ.8:5

ฉ 1 ซมอ.10:21 ซ 1 ซมอ.13:14 ซ 1 ซมอ.16:12; สดด.89:20 ฉ มก.1:4; ลก.3:3 ฉ ยน.1:20

ฉ มธ.3:11; มก.1:7; ลก.3:16; ยน.1:27 ฉ มธ.27:22-23; มก.15:13-14; ลก.23:21-23; ยน.19:15

ฉ มธ.27:57-61; มก.15:42-47; ลก.23:50-56; ยน.19:38-42 ฉ กจ.1:3

คนเหล่านั้นคือสักขีพยานของพระองค์ต่อคนทั้งหลาย ³²เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งกับท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาที่ประทานแก่บรรดาบรรพบุรุษของเรานั้น ³³พระเจ้าทรงให้สำเร็จตามนั้นเพื่อเรา ผู้เป็นลูกหลานของเขาทั้งหลาย โดยการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตายดังมีคำเขียนไว้ในพระธรรมสดุดีบทที่สองว่า

‘เจ้าเองเป็นบุตรของเร
วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า’^{๓๓}

³⁴ส่วนข้อที่ว่า พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย ไม่ให้เนาเปื่อยอีกนั้น พระองค์ตรัสดังนี้ว่า

‘เราจะให้พรอันบริสุทธิ์และมั่นคงที่เร
สัญญาไว้กับดาวิดแก่พวกท่าน’^{๓๔}

³⁵เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้ที่อื่นอีกว่า

‘พระองค์จะไม่ให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์
ประสบความเปื่อยเน่า’^{๓๕}

³⁶เพราะว่าแม้แต่ดาวิดหลังจากที่ปรนนิบัติตามพระทัยพระเจ้าในชั่วอายุของท่านแล้ว ท่านล่วงหลับไป และถูกฝังไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของท่านแล้วก็เปื่อยเน่าไป ³⁷ส่วนพระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นมานั้นไม่ได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย ³⁸เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์ จึงมีการประกาศการยกโทษบาปแก่ท่านทั้งหลาย ³⁹และโดยพระองค์นี้เอง ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษบาปได้ทุกอย่างซึ่งเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้โดยธรรมบัญญัติของโมเสส ⁴⁰เพราะฉะนั้น จงระวังให้ดี เพื่อคำซึ่งพวกผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้นั้นจะไม่เกิดกับท่านทั้งหลาย คือ

⁴¹ ‘นี่แหละ เจ้าพวกหมิ่นประมาท

จงอัครยัยใจและพินาศ

เพราะเราจะทำการในสมัยของพวกเจ้า

ซึ่งเจ้าจะไม่เชื่อ แม้จะมีคนมาบอกพวก

เจ้าแล้ว’^{๓๖}

⁴²ขณะที่ท่านทั้งสองกำลังเดินออกไป คนทั้งหลายก็อ้อนวอนพวกท่านให้กล่าวคำเหล่านั้นให้

พวกเขาฟังอีกในวันสะบาโตหน้า ⁴³เมื่อการประชุมเลิกแล้ว ยิวหลายคนกับพวกเข้าจารีตยิวที่นับถือพระเจ้าก็ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดคุยกับพวกเขาและปลุกใจให้พวกเขาดำรงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

⁴⁴เมื่อถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบทั้งเมืองมาประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า ⁴⁵แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจจลาจลอย่างยิ่ง พูดหมิ่นประมาทและคัดค้านคำของเปาโล ⁴⁶ส่วนเปาโลกับบารนาบัสนั้นมิได้กลัว กล่าวว่ “เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านปฏิเสธและตดสันตัวเองว่าไม่สมควรจะได้ชีวิตนิรันดร์ นี่แหละ เราจะหันไปหาพวกต่างชาติ” ⁴⁷เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว่าอย่างนี้

‘เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างสำหรับคน

ต่างชาติ

เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปจนถึงที่สุด

ปลายแผ่นดินโลก’^{๓๗}

⁴⁸เมื่อคนต่างชาติได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดีและสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อถือ ⁴⁹พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปทั่วตลอดเขตแดนนั้น ⁵⁰แต่พวกยิวยุ้งบรรดาสตรีมีศักดิ์ซึ่งเป็นคนต่างชาติที่นับถือพระเจ้ากับพวกผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น ให้ข่มเหงและขับไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขาทั้งหลาย ⁵¹เปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินที่ติดเท้าออกต่อพวกเขา^{๓๘} แล้วไปยังเขตเมืองอิโคเนียม ⁵²ส่วนพวกสาวกเต็มด้วยความชื่นชมยินดีและเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลกับบารนาบัสที่เมืองอิโคเนียม

14 ที่เมืองอิโคเนียม เปาโลกับบารนาบัสเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิวเช่นเคย กล่าว

สั่งสอนอย่างจับใจจนพวกยิวและพวกกรีกจำนวนมากเชื่อถือ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ย้งพวกต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง³ ฉะนั้นท่านทั้งสองจึงอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน ประกาศด้วยใจกล้าหาญเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงรับรองคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ด้วยมือของท่านทั้งสอง⁴ แต่ชาวเมืองนั้นแตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกอัครทูต⁵ เมื่อพวกต่างชาติและพวกยิวร่วมกับพวกผู้ปกครองบ้านเมืองคิดจะทำร้ายและเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส⁶ ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปที่แคว้นลิดาโอเนียไปยังเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี และชนบทรอบๆ⁷ และประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

เปาโลและบารนาบัสที่เมืองลิสตราและเดอร์บี

⁸ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาเป็นง่อยตั้งแต่กำเนิด และยังไม่เคยเดินเลย⁹ คนนั้นนั่งฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงจ้องดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอที่จะได้รับการรักษาโรค¹⁰ จึงร้องสั่งด้วยเสียงดังว่า “จงลุกขึ้นยืนเถิด” คนง่อยนั้นก็กระโดดขึ้นและเดินไป¹¹ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ จึงพากันร้องเป็นภาษาลิดาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว”¹² เขาทั้งหลายจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นคนพูด¹³ บุโรหิตประจำรูปพระซุสซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองจูโคและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง เพื่อถวายเครื่องบูชาร่วมกับฝูงชน¹⁴ แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินอย่างนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนวิ่งเข้าไปท่ามกลางฝูงชนร้องว่า¹⁵ “ท่านทั้งหลายทำไมจึงทำเช่นนี้? เราก็คือคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศข่าวประเสริฐให้ท่านหันกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทะเล รวมทั้งสิ่งสรรพัตซึ่งมีอยู่ในที่

เหล่านั้น¹⁶ ในยุคก่อนๆ พระองค์ทรงยอมให้ประชาชนต่างชาติต่างๆ ประพฤติตามทางของพวกเขา¹⁷ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงชดช้อยในเรื่องคุณความดี คือทรงให้ฝนตกจากฟ้าและทรงให้เกิดผลตามฤดู ทรงให้พวกท่านอิ่มเอมด้วยอาหารและความชื่นบานในจิตใจ”¹⁸ แม้จะกล่าวคำเหล่านั้นแล้ว อัครทูตก็ยังห้ามฝูงชนในการถวายเครื่องสักการบูชาแก่ท่านทั้งสองได้ยาก

¹⁹แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคเนีย เมื่อชักชวนฝูงชนได้แล้ว พวกเขาก็เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมือง คิดว่าท่านตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกล้อมท่านไว้ แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส

กลับมายังเมืองอันทิโอกในซีเรีย

²¹ท่านทั้งสองประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และนำคนจำนวนมากมาเป็นสาวก แล้วจึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคเนีย และเมืองอันทิโอก²² ท่านทั้งสองทำให้บรรดาสาวกมีจิตใจเข้มแข็งขึ้น และหนุนใจพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ โดยกล่าวว่า เราจะต้องทนความยากลำบากหลายอย่างในการเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า²³ เมื่อท่านทั้งสองแต่งตั้งพวกผู้ปกครองในคริสตจักรแต่ละแห่งแล้ว ก็อธิษฐานและถืออดอาหารเพื่อมอบพวกเขาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขาเชื่อถือนั้น

²⁴ท่านทั้งสองจึงได้ข้ามแคว้นบิสิเตียมายังแคว้นบัมฟีเลีย²⁵ เมื่อกล่าวพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา²⁶ แล้วโดยสารเรือจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่มอบท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้ทำงาน ซึ่งก็ได้ทำสำเร็จแล้วนั้น²⁷ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองก็เรียกประชุมคริสตจักร และเล่าให้ฟังถึงมหกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าทรงทำร่วมกับท่านทั้งสอง และเล่าถึงการที่พระองค์ทรงเปิดประตู

ความเชื่อแก่พวกต่างชาติ²⁸ แล้วท่านทั้งสองก็อยู่ที่นั่นกับพวกสาวกเป็นเวลานาน

การประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม

15 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียสั่งสอนพี่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสุหนัตตามจารีตของโมเสส^ก ก็จะไม่สามารถได้รับความรอด^ข เมื่อเกิดการโต้แย้งและถกเถียงระหว่างเปาโลและบาร์นาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายก็ตั้งเปาโลและบาร์นาบัสกับคนอื่น ๆ ให้ขึ้นไปหารือกับบรรดาอัครทูตและบรรดาผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับเรื่องที่เถียงกันนั้น^ค คริสตจักรจึงจัดส่งท่านเหล่านั้นไป และเมื่อเดินทางผ่านแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรียพวกท่านก็เล่าเรื่องที่พวกต่างชาติกลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง^ง เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและบรรดาอัครทูตและบรรดาผู้ปกครองก็มาต้อนรับพวกท่าน แล้วพวกท่านจึงเล่าให้พวกเขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าทรงทำร่วมกับพวกท่าน^จ แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อขึ้นกล่าวว่า เราจำเป็นต้องกำชับพวกเขาให้เข้าสุหนัตและถือปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส

^ข บรรดาอัครทูตกับบรรดาผู้ปกครองจึงประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น^ด เมื่อถกเถียงกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่แล้วว่า เมื่อแรกเริ่มนั้น พระเจ้าทรงเลือกข้าพเจ้าจากท่ามกลางท่านทั้งหลายมาเป็นผู้ประกาศถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ^ข พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ทรงรับรองคนต่างชาติ และประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์^ค แก่พวกเขาเช่นเดียวกับที่ให้แก่เรา^ง พระองค์ไม่ทรงถือเราถือเขา แต่ทรงชำระใจพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ^จ เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้าโดยวางแอกกบนคอของพวกสาวก ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรพบุรุษหรือเรา

เองแบกไม่ไหว^ด แต่ตรงข้าม เราเชื่อว่าเราเองจะรอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกับพวกเขา”

^ค คนทั้งหลายก็นิ่งฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าทรงทำผ่านท่านทั้งสองท่ามกลางพวกต่างชาติ^ข หลังจากกล่าวจบแล้วยากอบจึงกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ขอฟังข้าพเจ้า^ค สิเมโอนบอกแล้วว่า พระเจ้าทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรกเพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์^ง คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่เขียนไว้แล้วว่า

¹⁶ ‘ภายหลังเราจะกลับมา

และเราจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่

ที่ย่อยยับนั้นเราจะก่อสร้างขึ้นอีก

และจะตั้งขึ้นใหม่

¹⁷ เพื่อคนอื่นๆ จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งคนต่างชาติทั้งหมดที่ออกนามของเรา

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้^ค ให้ทราบแต่โบราณกาลตรัสไว้แล้ว^ง”

¹⁹ “เพราะฉะนั้นตามความเห็นของข้าพเจ้า อย่าให้เราเพิ่มความยุ่งยากแก่คนต่างชาติที่กลับมาหาพระเจ้า^ข แต่ให้เขียนจดหมายถึงพวกเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่เป็นมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ^ค จากการล่วงประเวณี^ง จากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการกินเลือด^จ ²¹ เพราะว่าจะแต่โบราณมา มีคนประกาศเรื่องของโมเสสในทุกเมือง และมีการอ่านเรื่องของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต”

จดหมายจากที่ประชุมถึงผู้เชื่อชาวต่างชาติ

²² ขณะนั้นพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองกับ

^ก ลนต.12:3 ^ข กจ.10:1-43 ^ค กจ.10:44 ^ด กจ.2:4 ^ข อมส.9:11-12 ^ค อพย.34:15-17 ^ง ลนต.18:6-23

^จ ลนต.17:10-16

ทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนไปยังเมืองอันท็อกพร้อมกับเปาโลและบารนาบัส พวกเขาเลือกยูดาสผู้ที่มีอีกชื่อว่าบารซัซบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพี่น้อง²³ พวกเขาเขียนจดหมายฝากท่านทั้งสองไปว่า “พี่น้องที่เป็นอัครทูตและผู้ปกครอง ขอส่งคำทักทายมายังพี่น้องชาวต่างชาติที่อยู่ในเมืองอันท็อก อยู่ในแคว้นซีเรีย และอยู่ในแคว้นซีลีเชีย²⁴ เนื่องจากเราได้ยินว่ามีบางคนในเรา แม้ว่าจะไม่ได้รับคำสั่งจากเรากก็ตาม ได้ไปพูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ความคิดของท่านสับสนวุ่นวาย²⁵ เราจึงเห็นพ้องกันที่จะเลือกบางคนไปหาพวกท่านพร้อมกับบารนาบัสและเปาโลผู้เป็นที่รักของเรา²⁶ และเป็นผู้อุทิศชีวิตเพื่อพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา²⁷ เพราะฉะนั้นเราจึงส่งยูดาสกับสิลาสมา พวกเขาจะเล่าเรื่องเดียวกันนี้ให้ท่านทั้งหลายฟังด้วยวาจา²⁸ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และเราเห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนพวกท่านเว้นแต่สิ่งต่างๆ ที่จำเป็น²⁹ คือให้ละเว้นการกินอาหารที่ถูกนำไปบูชารูปเคารพ การกินเลือด การกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าพวกท่านละเว้นจากสิ่งเหล่านี้ก็เท่ากับท่านได้ทำสิ่งที่ดีขอให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด”

³⁰เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ลงไปยังเมืองอันท็อก และเมื่อเรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹ เมื่ออ่านแล้ว ต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น³² ยูดาสกับสิลาสเป็นผู้เผยพระวจนะด้วย จึงกล่าวคำหนุนใจพี่น้องหลายประการและช่วยให้มีกำลังใจ³³ เมื่อพักอยู่ระยะหนึ่งแล้ว พี่น้องก็ส่งท่านทั้งสองกลับมายังคริสตจักรที่ส่งท่านมาโดยอวยพรให้มีสันติสุข³⁴
³⁵เปาโลกับบารนาบัสก็ยังอยู่ต่อที่เมืองอันท็อก เพื่อสั่งสอนและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

เปาโลแยกจากบารนาบัส

³⁶เมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า “ไปกันเถอะ กลับไปเยี่ยมพี่น้องในทุกเมืองที่เราประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดูว่าเราทั้งหลายเป็นอย่างไรกันบ้าง”³⁷ บารนาบัสนั้นอยากจะพายห็นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย³⁸ แต่เปาโลเห็นว่าไม่ควรพาไป เพราะครั้งก่อนยอห์นละท่านทั้งสองที่แคว้นบัมฟีเลีย³⁹ และไม่ได้ไปทำงานด้วยกัน⁴⁰ ทั้งสองเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส⁴¹ แต่เปาโลนั้นเลือกสิลาส และเมื่อพี่น้องฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วท่านก็ไป⁴² ท่านเข้าไปในแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็งขึ้น

ทิโมธีไปกับเปาโลและสิลาส

16 เปาโลไปยังเมืองเดอร์ทีกกับเมืองลิสตราด้วย และนี่แหละ ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี มีมารดาที่เป็นชาวยิวและเป็นผู้เชื่อ แต่บิดาเป็นชาวกรีก² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตราและเมืองอโคเนีย³ เปาโลต้องการพาทิโมธีไปด้วยจึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาวกรีก⁴ เมื่อพวกท่านเดินทางไปตามเมืองต่างๆ ก็ได้ส่งคำสั่งที่เป็นข้อตกลงของพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มให้แก่สาวกทั้งหลายเพื่อให้ปฏิบัติตาม⁵ คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตสมาชิกก็เพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

นิมิตของเปาโลเรื่องชายชาวมาซิโดเนีย

⁶พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไม่ให้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าในแคว้นเอเชีย พวกท่านจึงไปทั่วแคว้น

²⁴ สำเนาโบราณบางฉบับ เพิ่มชื่อ ³⁴ส่วนสิลาสนั้นเห็นชอบที่จะอยู่ต่อที่นั่น

แคว้นฟรีเจียกับกาลาเทีย ⁷เมื่อมาถึงเขตแดนแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะเข้าไปยังแคว้นบีธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่โปรดให้ไป ⁸แล้วพวกท่านเดินทางผ่านแคว้นมิเซียมายังเมืองโตรอัส ⁹ในเวลากลางคืน เปาโลได้รับนิมิตเห็นชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย” ¹⁰เมื่อท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที เพราะแน่ใจว่าพระเจ้าทรงเรียกเราไปประกาศข่าวประเสริฐกับชาวแคว้นนั้น

นางลิเดียกลับใจ

¹¹เราลงเรือจากโตรอัสตรงไปยังเกาะสะโมทรัส รุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนออปรี ¹²และเมื่อออกจากที่นั่นแล้วก็ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนียและเป็นอาณานิคมของโรมัน เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน ¹³ในวันสะบาโตเราออกจากประตูเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน เราจึงนั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น ¹⁴มีหญิงคนหนึ่งในพวกที่ฟังเราชื่อลิเดีย นางมาจากเมืองอียาทรา เป็นคนขายผ้าสีม่วงและเป็นคนที่นับถือพระเจ้า หญิงคนนั้นมาฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของนางให้สนใจถ้อยคำที่เปาโลกล่าว ¹⁵เมื่อหญิงคนนั้นกับครัวเรือนของนางได้รับบัพติศมาแล้ว จึงอ้อนวอนเราว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อสัตย์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ขอเชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และนางก็ได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

เปาโลและสิลาสในคุก

¹⁶เมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีทาสสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าสิงมาพบกับเรา (นางหาเงินให้กับเจ้านายทั้งหลายของนางได้เป็นจำนวนมากด้วยวิธีการทำนายทายทัก) ¹⁷นางเดิน

ตามเปาโลกับเราไป ร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดกับพวกท่าน” ¹⁸และนางทำแบบนี้อยู่หลายวัน แต่เปาโลรำคาญใจ หันมาสั่งผีนั้นว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ จงออกมาจากตัวเขา” ผีนั่นก็ออกทันที

¹⁹ส่วนพวกเจ้านายของนางเมื่อเห็นว่าหมดหวังจะได้เงินแล้ว พวกเขาก็จับเปาโลและสิลาสลากมาหาพวกเจ้าพนักงานยังที่ว่าการเมือง ²⁰เมื่อนำตัวมาถึงพวกผู้ว่าการเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการรบกวนยากในเมืองของเรา ²¹และสั่งสอนธรรมเนียมซึ่งเราชาวโรมันไม่ควรจะรับหรือถือเลย” ²²ฝูงชนก็ฮือขึ้นเล่นงานเปาโลและสิลาส พวกผู้ว่าการเมืองสั่งให้กระชากเสื้อ^๒ของท่านทั้งสองออกและเขียนด้วยไม้ ²³เมื่อเขียนไปหลายทีแล้วจึงให้ขังไว้ในคุก และกำขบนายคุกให้ดูแลอย่างเข้มงวด ²⁴เมื่อนายคุกรับคำสั่ง จึงพาเปาโลกับสิลาสไปขังยังห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อแนบหนา

²⁵แต่ในเวลาประมาณเที่ยงคืน ขณะเปาโลกับสิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าและนักโทษทั้งหลายในคุกกำลังฟังอยู่ ²⁶ทันใดนั้น เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงจนรากคุสสะเทือน สะพานและประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจำจองก็หลุดจากพวกเขาทุกคน ²⁷เมื่อนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คิดว่าพวกนักโทษหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาเพื่อฆ่าตัวตาย ²⁸แต่เปาโลร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เพราะเรายังอยู่ที่นี้กันทุกคน” ²⁹นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งไปหมอบกราบตัวสั่นต่อหน้าเปาโลกับสิลาส ³⁰แล้วพาท่านทั้งสองออกมากล่าวว่า “ข้าแต่ท่าน ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้รับความรอด?” ³¹เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงวางใจในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วท่านและครอบครัวจะได้รับความรอด” ³²ท่านทั้งสองจึงกล่าว

^๒ แปลได้อีกว่า พวกผู้ว่าการเมืองได้กระชากเสื้อ

สั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า^๓ ให้นายคุกและคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง^{๓๓} ในชั่วโหม่งเดียวกันของคืนนั้นเอง นายคุกพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขียน และนายคุกก็รับบัพติศมาทันทีพร้อมกับทุกคนในครัวเรือนของเขา^{๓๔} แล้วพาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา และจัดอาหารเลี้ยง ทั้งตัวเขาและครัวเรือนต่างปลื้มปิติเพราะเขา^{๓๕} ได้เชื่อถือพระเจ้าแล้ว

^{๓๕}เมื่อถึงตอนเช้า พวกผู้ว่าการเมืองจึงใช้พวกเจ้าหน้าที่ไป สั่งว่า “จงปล่อยสองคนนั้นเสีย”^{๓๖} นายคุกจึงบอกเปาโลว่า “พวกผู้ว่าการเมืองใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง เพราะฉะนั้นขอเชิญท่านออกมาและไปด้วยสันติสุขเถิด”^{๓๗} แต่เปาโลกล่าวว่า “พวกเราเขียนเราที่เป็นคนสัญชาติโรมัน ต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนตัดสินความ และยังขังเราไว้ในคุก แล้วตอนนี้พวกเขาจะไล่เราออกไปอย่างลับๆ หรือ? ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้พวกเขามาพาเราออกไปเองเถิด”^{๓๘} พวกเจ้าหน้าที่จึงนำถ้อยคำนี้ไปแจ้งกับพวกผู้ว่าการเมือง เมื่อพวกผู้ว่าการเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมันก็ตกใจ^{๓๙} พวกเขาจึงมาประนีประนอมกับท่าน เมื่อพาออกไปแล้วจึงขอให้ท่านออกจากเมือง^{๔๐} ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วไปเยี่ยมนางลิเดีย เมื่อพบพี่น้องก็พูดจาหนุนใจพวกเขาแล้วลาไป

ความวุ่นวายในเธสะโลนิกา

17 เมื่อเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบูรี และเมืองอปอลโลเนียแล้วจึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว^๒ เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลานั้นเช่นเคย และท่านอ้างข้อความในพระคัมภีร์ถกเถียงกับพวกเขาได้สามวันสะบาโต^๓ อธิบายและพิสูจน์ให้เห็นว่า จำเป็นที่พระคริสต์จะต้องทรงทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตาย และกล่าวต่อว่า “พระเยซูองค์นี้ที่ข้าพเจ้า

ประกาศกับท่านทั้งหลายคือพระคริสต์”^๔ บางคน ในพวกเขาเห็นด้วยและเข้าร่วมกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าอีกหลายคนและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆ ก็มีไม่น้อย^๕ แต่พวกยิวมีความอิจฉาจึงไปคบคิดกับคนพาลตามตลาด รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ก่อการจลาจลในเมือง และบุกเข้าไปในบ้านของยาโสโนเพื่อเอาตัวพวกท่านออกมาให้คนทั้งปวง^๖ เมื่อไม่พบ จึงดูดลกายาโสโนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาคณะผู้ปกครองเมือง แล้วร้องว่า “พวกที่ก่อความวุ่นวายทั่วโลกก็มาที่นี่ด้วย^๗ และยาโสโนรับรองพวกเขาไว้ คนพวกนี้ ล้วนฝ่าฝืนคำสั่งของซีซาร์ โดยสอนว่ามีกษัตริย์องค์หนึ่งคือเยซู”^๘ เมื่อฝูงชนและคณะผู้ปกครองเมืองได้ยินอย่างนั้นก็ร้อนใจ^๙ จึงเรียกค่าประกันตัวจากยาโสโนกับคนอื่นๆ แล้วปล่อยไป

เปาโลและสิลาสที่เมืองเบโรอา

¹⁰พอค่าลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อไปถึงแล้วท่านทั้งสองจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว¹¹ ยิวในเมืองนี้มีใจยอมรับมากกว่ายิวในเมืองเธสะโลนิกา เพราะพวกเขา รับพระวจนะด้วยความอยากรู้และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจริงดังที่กล่าวหรือไม่¹² เพราะฉะนั้นมีหลายคนในพวกเขามาเชื่อถือ รวมทั้งบรรดาสตรีมีศักดิ์ชาวกรีกและบรรดาผู้ชายชาวกรีกอีกจำนวนไม่น้อย¹³ แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบข่าวเปาโลกล่าวว่าสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาด้วย พวกเขาก็มายุยงฝูงชนที่นั่น¹⁴ พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกทะเลทันที แต่สิลาสกับทิโมธียังคงอยู่ที่นั่น¹⁵ พวกที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งจากท่านถึงสิลาสกับทิโมธีว่าให้รีบไปหาท่านโดยเร็วแล้ว พวกเขาก็กลับไป

^๓ สำเนาโบราณบางฉบับว่า พระเจ้า ^๔ แปลได้อีกว่า เขาและครัวเรือน ^๕ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า พวกคว่ำโลกมนุษย์

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

¹⁶ ขณะที่เปาโลกำลังคอยสืลลากับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์ ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะเห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง ¹⁷ เพราะฉะนั้นท่านจึงถูกปัญหากับพวกยิวและบรรดาคนที่นับถือพระเจ้าในธรรมศาลา และกับคนทั้งหลายที่มาพบท่านที่บริเวณตลาดนัดทุกวัน ¹⁸ ปรัชญาเมธีบางคนที่พวกเอปิเรียนและในพวกสโตอิกก็มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนเก็บเศษความรู้เล็กน้อย นี่กำลังจะพูดเรื่องอะไร” บางคนกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลประกาศเรื่องพระเยซูและการเป็นขึ้นจากตาย ¹⁹ พวกเขายิ่งนำเปาโลไปยังสภาอาเรโอปากัส^๒ แล้วถามว่า “เราขอทราบได้หรือไม่ว่าคำสอนใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร? ²⁰ เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เพราะฉะนั้นเราอยากทราบว่าเรื่องราวเหล่านี้มีความหมายอย่างไร” ²¹ (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นไม่สนใจเรื่องอะไรนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

²² เปาโลจึงยืนขึ้นกลางสภาอาเรโอปากัสแล้วกล่าวว่า “นี่แน่ะ ท่านทั้งหลายที่เป็นชาวเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนาในทุกด้าน ²³ เพราะว่าขณะข้าพเจ้าเดินไปรอบๆ เมืองและสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าพบคนหนึ่ง มีคำจารึกว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศให้พวกท่านรู้ถึงพระเจ้าองค์ที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังมีสการอยู่” ²⁴ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้สถิตในวิหารที่มนุษย์สร้างขึ้น^{๒๕} พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มารับใช้ราวกับว่ามีความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะพระองค์ต่างหากที่ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่ง

สารพัดแก่คนทั้งปวง^{๒๖} พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคนๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพโลก และทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เราทั้งหลายอยู่ด้วย ²⁷ เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและมุ่งหวังจะค้นหาและพบพระองค์ ที่จริงพระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ²⁸ เพราะว่า ‘เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านกล่าวว่า ‘แท้จริงเราเป็นเชื้อสายของพระองค์’ ²⁹ เพราะฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นทอง เงิน หรือหิน ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นจากศิลปะและความคิดของมนุษย์ ³⁰ ในเวลาที่มนุษย์ยังขาดความรู้ พระเจ้าไม่ทรงถือโทษ แต่บัดนี้ พระเจ้าตรัสสั่งมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ ³¹ เพราะพระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรมโดยบุคคลที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ และพระเจ้าทรงให้คนทั้งปวงมีความมั่นใจในเรื่องนี้โดยทรงให้บุคคลผู้นั้นเป็นขึ้นจากตาย”

³² เมื่อคนทั้งหลายได้ยินเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย บางคนก็เยาะเย้ย แต่บางคนกล่าวว่า “เราจะคอยฟังท่านกล่าวเรื่องนี้ต่อไปอีก” ³³ แล้วเปาโลจึงจากพวกเขาไป ³⁴ แต่มีบางคนติดตามเปาโลและเชื่อถือ ท่านกลางคนเหล่านั้นมีดีโอนิสีสสมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง

เปาโลที่เมืองโครินธ์

18 หลังจากนั้น เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ² ท่านพบยิวคนหนึ่งที่มีชื่ออาควิลลาซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาที่ชื่อปริสซิลลา เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งหมดออกไปจากกรุงโรม เปาโลจึงไปหาคนทั้งสอง

^๑ การเป็นขึ้นจากตาย ในภาษากรีกข้อความนี้เป็นคำคำเดียว จึงทำให้คนฟังคิดว่า เป็นชื่อเทพเจ้า ^๒ หรือ เนินเขาอาเรโอปากัส

^๓ 1 พกษ.8:27; กจ.7:48 ^๔ อสย.42:5

³ท่านอาศัยและทำงานอยู่กับเขาทั้งสอง เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน ⁴เปาโลนั้นแก้ปัญหาในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต และชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีกให้เชื่อ

⁵พอสilasกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ทุ่มเทกับการประกาศพระวจนะและเป็นพยานกับพวกยิวว่า พระคริสตนั้นคือพระเยซู ⁶แต่เมื่อพวกเขาต่อต้านและกล่าวคำหยาบช้า เปาโลจึงสละเสื้อผ้ากล่าวกับพวกเขาว่า “โทษที่ท่านทั้งหลายต้องตายนั้น พวกท่านต้องรับผิดชอบเอง ข้าพเจ้าไม่มีโทษแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” ⁷ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อทิทัสยุสที่ซึ่งเป็นคนที่น่าเชื่อถือพระเจ้า บ้านของเขายูติดกับธรรมศาลา ⁸คริสตัสนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านก็มาเชื่อถือในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อฟังเปาโลแล้วก็เชื่อถือและรับบัพติศมา ⁹และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนหนึ่งว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เสีย” ¹⁰เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีการต่อสู้ทำร้ายเจ้า เพราะว่ามีคนจำนวนมากในนครนี้ที่เป็นประชากรของเรา” ¹¹เปาโลจึงอยู่ต่อไป และสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดปีหนึ่งกับหกเดือน

¹²แต่เมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคายา พวกยิวยรวมตัวกันขึ้นต่อสู้ปาโลและนำตัวท่านไปศาล ¹³พ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นับถือพระเจ้าในทางที่ผิดกฎหมาย” ¹⁴เมื่อเปาโลกำลังจะพูด กัลลิโอก็กล่าวกับพวกยิวว่า “นี่แน่พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องการอธรรมหรือเรื่องอาชญากรรม ข้าก็เห็นสมควรที่จะฟังพวกเจ้า” ¹⁵แต่ในเมื่อเป็นการโต้แย้งกันเรื่องถ้อยคำกับเรื่องชื่อและธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้า พวกเจ้าก็จงวินิจฉัยกันเองเถิด ข้าไม่ยากเป็นผู้พิพากษาคัดสินข้อความ

เหล่านั้น” ¹⁶ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากศาล ¹⁷เขาทั้งหลายจึงจับโสเธเนสนายธรรมศาลามาเขียนข้างหน้าศาล แต่กัลลิโอไม่สนใจเรื่องนี้เลย

เปาโลกลับสู่เมืองอันโทโก

¹⁸เปาโลพักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปรัสสิลลาไปกับอาควิลลาไปด้วย เปาโลกลั่นแกล้งที่เมืองเคนเคเรียเพราะท่านบนตัวไว้ ¹⁹เมื่อมาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลก็ละปรัสสิลลาไปกับอาควิลลาไว้ที่นั่น ตัวท่านเองเข้าไปในธรรมศาลาและถกปัญหาเกี่ยวกับพวกยิว ²⁰เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับพวกเขาต่อไปอีก ท่านก็ไม่ยอม ²¹แต่ลาพวกเขาไปโดยกล่าวว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกท่านอีก” แล้วเปาโลก็ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส

²²เมื่อมาถึงเมืองซีซารียา ท่านขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันโทโก ²³เมื่อพักอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง ท่านจึงจากที่นั่นและเดินทางต่อไปจนทั่วแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียเพื่อจะช่วยเหลือกำลังพวกสาวก

พันธกิจของอปอลโล

²⁴มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีไหวพริบดีและชำนาญมากในเรื่องพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส ²⁵อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจกระตือรือร้นกล่าวสั่งสอนอย่างถูกต้องในเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู แม้ว่าท่านจะรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น ²⁶ท่านเข้าไปในธรรมศาลาสั่งสอนด้วยความกล้าหาญ แต่เมื่อปรัสสิลลาไปกับอาควิลลาฟังท่านแล้ว ก็รับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷เมื่ออปอลโลต้องการจะข้ามไปยังแคว้นอาคายา พี่น้องก็หนุน

ใจท่านและเขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้
รับรองท่านไว้ เมื่อไปถึงแล้วท่านก็ได้ช่วยเหลือ
คนทั้งหลายที่เชื่อโดยพระคุณของพระเจ้าอย่าง
มากมาย ²⁸ เพราะท่านได้แย้งกับพวกยิวอย่าง
แข็งขันต่อหน้าคนทั้งปวง และอ้างพระคัมภีร์
ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์

เปาโลมาที่เมืองเอเฟซัส

19 ขณะที่อยู่ปอลยังอยู่ในเมืองโครินธ์ เปา-
โลเดินทางบกผ่านแคว้นฟรีเจียมายัง
เมืองเอเฟซัส ท่านพบสาวกบางคนที่นี่ ² จึงถาม
เขาทั้งหลายว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้
รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า?” พวกเขาตอบ
ว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่
เคยได้ยินเลย” ³ เปาโลจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่าง
นั้นท่านทั้งหลายได้รับบัพติศมาอะไร?” พวกเขา
ตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น” ⁴ เปาโลจึงกล่าวว่า
“ยอห์นให้รับบัพติศมาที่แสดงการกลับใจใหม่ และ
บอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซู” ⁵ เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขา
จึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า ⁶ เมื่อเปาโลวางมือบนตัวพวกเขาแล้ว
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขา
พวกเขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และเผยพระวจนะ
⁷ คนเหล่านั้นมีประมาณสิบสองคน

⁸ เปาโลเข้าไปในธรรมศาลาและกล่าวด้วยใจกล้า
เป็นเวลาสามเดือน ถกปัญหาและชักชวนเกี่ยวกับ
แผ่นดินของพระเจ้า ⁹ แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่
ยอมเชื่อและพูดหยาบช้าเรื่อง “ทางนั้น” ¹⁰ ต่อหน้า
ชุมนุมชน เปาโลจึงแยกจากพวกเขาและพาพวก
สาวกไปด้วย แล้วท่านไปอภิปรายในห้องประชุม
ของท่านผู้หนึ่งชื่อที่รินัสทุกัน ¹¹ ท่านทำเช่นนั้น
ติดต่อกันสองปีจนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและ

พวกกรีกได้ยินพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บุตรของเส-วา

¹¹ พระเจ้าทรงทำอิทธิฤทธิ์ใหญ่หลวงด้วยมือ
ของเปาโล ¹² จนเขานำผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อน
ที่ถูกต้องตัวเปาโลไปวางบนตัวของบรรดาคนเจ็บ
ป่วย แล้วโรคก็หายและมีร้ายก็ออกจากเขา ¹³ แต่
พวกยิวบางคนก็เที่ยวเป็นหมอผี พยายามใช้พระ
นามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้ากับพวกที่มีผี
เข้าว่า “ข้าส่งเจ้าโดยพระเยซูผู้ที่เปาโลประกาศ
นั้น” ¹⁴ บุตรชายเจ็ดคนของเส-วาซึ่งเป็นหัวหน้า
ปุโรหิตคนหนึ่งของชาวยิวก็ทำอย่างนั้น ¹⁵ มีร้าย
จึงพูดกับพวกเขาว่า “พระเยซูนั้นข้าก็คุ้นเคย
และเปาโลนั้นข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นใครกัน?” ¹⁶
แล้วคนที่มีผีสิงนั้นก็กระโดดใส่คนเหล่านั้นและ
ต่อสู้เอาชนะพวกเขาจนเขาต้องหนีออกจากบ้าน
นั้นในสภาพเปลือยกายและบาดเจ็บ ¹⁷ เมื่อทุกคน
ที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีกรู้เรื่อง
นี้ พวกเขาต่างมีความเกรงกลัว และพระนามของ
พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้รับการยกย่องสรร-
เสริญ ¹⁸ มีหลายคนก็เชื่อแล้วมาสารภาพและ
เปิดเผยพฤติกรรมของพวกเขา ¹⁹ และหลายคนที่
ใช้เวทมนตร์คาถาเอาตำราของพวกตนมาเผาไฟ
เสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นเงิน
มีราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน ²⁰ พระวจนะของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าก็เกิดผลเจริญและมีานุภาพยิ่ง
²¹ เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้สิ้นสุดแล้ว เปาโลตั้งใจ
ว่า ²² หลังจากไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคา-
ยาแล้ว จะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ท่านกล่าวว่า
“หลังจากข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไป
เห็นกรุงโรมด้วย” ²³ ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสอง
คนคือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ส่วน
ท่านเองยังอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

^๓ เดินทางบกผ่านแคว้นฟรีเจีย ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า เดินทางดินแดนข้างใน ^๔ ทางนั้น ในข้อนี้ และข้อ 23 หมายถึง
วิถีชีวิตตามชาวประเสริฐ ^๕ อาจเป็นเหรียญเงินดริคมาของโรมัน 1 ดริคมา มีค่าเท่ากับค่าแรงของคนงาน 1 วัน ^๖ แปลได้อีก
ว่า เปาโลตัดสินใจโดยพระวิญญาณว่า

ฉ มธ.3:11; มก.1:4,7-8; ลก.3:4,16; ยน.1:26-27

การจลาจลที่เมืองเอเฟซัส

²³เวลานั้นเกิดการวุ่นวายอย่างยิ่งเพราะเหตุ "ทางนั้น" ²⁴เพราะว่ามีช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เอาเงินมาทำเป็นรูปจำลองวิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิส ทำกำไรให้พวกช่างเงินเหล่านั้นอย่างมาก ²⁵เดเมตรีอัสเรียกประชุมช่างเหล่านั้นพร้อมกับคนทั้งหลายที่ทำกิจการคล้ายกัน แล้วกล่าวว่า "นี่แน่ ท่านทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่แล้วว่าเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาเพราะกิจการนี้" ²⁶และพวกท่านก็ได้เห็นและได้ยินแล้วว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัส เมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย ที่เปาโลคนนี้ได้เกลี้ยกล่อมและชักนำคนจำนวนมากให้เลิกทางเก่า โดยกล่าวว่ารูปพระที่มีมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระเจ้า ²⁷น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพอของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่วิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิส ซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และพระนางเองผู้เป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชีย กับคนทั่วโลกจะตกต่ำสิ้นศักดิ์ศรี"

²⁸เมื่อคนทั้งหลายได้ยินอย่างนั้น ต่างฉุนเฉียวและร้องว่า "เจ้าแม่อาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่" ²⁹แล้วเกิดความวุ่นวายทั่วทั้งเมือง พวกเขารวมใจกันขึ้นและลากกายอัสกับอริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลเข้าไปในเวทีมหรรพ ³⁰เปาโลต้องการจะเข้าไปในกลุ่มคนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป ³¹แม้แต่บางคนในพวกหัวหน้าศาสนาประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นเพื่อนของเปาโล ก็ชักคนไปวิ่งวอนเปาโลไม่ให้เข้าไปในเวทีมหรรพ ³²เวลานั้นบางคนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนตะโกนว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนส่วนใหญ่ไม่รู้วาม่าประชุมกันเรื่องอะไร ³³บางคนในฝูงชนก็ให้คำแนะนำแก่เล็กซานเดอร์คนที่ถูกพวกยิวผลักให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือและพยายามจะแก้ต่างต่อหน้าประชาชน ³⁴แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าเขาเป็นคนยิว พวกเขายังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสองชั่วโมงว่า "เจ้า

แม่อาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่" ³⁵เมื่อเลขาการสภาเมืองทำให้ฝูงชนเงียบลงแล้วจึงกล่าวว่า "นี่แน่ ท่านชาวเอเฟซัส มีใครบ้างที่ไม่ทราบว่ชาวเมืองเอเฟซัสนี้เป็นผู้ดูแลวิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้ดูแลรูปที่ตกลงมาจากฟ้า? ³⁶ในเมื่อไม่มีใครปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ได้ ท่านทั้งหลายควรอยู่ในความสงบ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป" ³⁷ท่านทั้งหลายพากันเหล่านั้นมา ซึ่งไม่ได้เป็นพวกปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระของเราแต่อย่างใด ³⁸เพราะฉะนั้น ถ้าเดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันมีเรื่องกับใครวันกำหนดว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้พวกเขาไปฟ้องกันเองเถิด ³⁹ถ้าพวกท่านมีข้อหาอย่างอื่นอีก ก็ให้ตกลงกันในที่ประชุมสามัญ ⁴⁰เพราะเราตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลในวันนี้ เนื่องจากเราไม่มีข้ออ้างอะไรที่จะเป็นเหตุผลเพียงพอสำหรับความวุ่นวายครั้งนี้" ⁴¹เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงให้เลิกชุมนุม

เปาโลเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และประเทศกรีก

20 หลังจากความวุ่นวายสงบลงแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมาพุดหนุนใจกัน แล้วอลาพวกเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ²เมื่อเดินทางผ่านที่นั่นและพุดหนุนใจสาวกทั้งหลายอย่างมากแล้ว ท่านก็มายังประเทศกรีก ³พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านกำลังจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรียนั้น พวกยิวได้วางแผนทำร้ายท่าน ท่านจึงตัดสินใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย ⁴พวกที่ไปกับเปาโลได้แก่โสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอาผู้เป็นบุตรของปรัส อริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอโรปี ทิโมธี ที่ดิกัส และโตรฟีมัสดจากแคว้นเอเชีย ⁵แต่พวกเขาเดินทางล่องหน้ไปก่อนโดยคอยเราอยู่ที่เมืองโตรอัส ⁶หลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เราลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี และอีกห้าวันต่อมาก็มา

ทันพวกเขาที่เมืองโตรอัส และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลเยี่ยมอำลา เมืองโตรอัส

ในวันอาทิตย์^๗เมื่อเราประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขาทั้งหลาย และเพราะท่านตั้งใจจะจากไปในวันรุ่งขึ้น ท่านจึงกล่าวยืดยาวไปจนถึงเที่ยงคืน^๘ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้นมีตะเกียงหลายดวง^๙ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ युทธิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างกำลังง่วงนอนมากขึ้นทุกทีระหว่างที่เปาโลยังคงสอนยืดยาวต่อไป ในที่สุดเขาผลอยหลับและพลัดตกลงมาจากชั้นสาม เมื่อยกขึ้นมาก็พบว่าตายเสียแล้ว^{๑๐}แต่เปาโลลงไปและก้มตัวกอดคนนั้นไว้ แล้วบอกว่า “อย่าตกใจไปเลย เพราะว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา”^{๑๑}เมื่อเปาโลกลับขึ้นไปห้องชั้นบน ท่านหักขนมปังและรับประทานแล้วสนทนากับพวกเขาต่อจนสว่าง จากนั้นท่านก็ลาไป^{๑๒}คนทั้งหลายจึงพาชายหนุ่มที่ยังมีชีวิตอยู่กลับไป และพวกเขาก็ได้รับการหนุนใจไม่น้อยเลย

การโดยสารเรือจากเมืองโตรอัส ถึงเมืองมิลเลทัส

^{๑๓}เราลงเรือก่อนและแล่นเรือไปยังเมืองอัสโสสดังใจว่าจะไปรับเปาโลที่นั่น เพราะท่านสั่งไว้อย่างนั้นเนื่องจากท่านเองตั้งใจไปทางบก^{๑๔}เมื่อท่านพบเราที่เมืองอัสโสแล้ว เราก็นับท่านขึ้นมาแล้วไปยังเมืองมิทเลนี^{๑๕}หลังจากออกจากที่นั่นได้วันหนึ่ง ก็มาถึงยังบริเวณฝั่งตรงข้ามเกาะคีโอส พอวันที่สองมาถึงเกาะสามอส และอีกวันหนึ่งมาถึงเมืองมิลเลทัส^{๑๖}เพราะเปาโลตัดสินใจว่าจะแล่นผ่านเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องเสียเวลาในแคว้นเอเชีย ท่านต้องการรีบไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเพ็นเทคอสต์

เปาโลกล่าวคำปราศรัย

กับบรรดาผู้ปกครองชาวเอเฟซัส

^{๑๗}เปาโลจึงส่งคนจากเมืองมิลเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัสเพื่อเชิญบรรดาผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา^{๑๘}เมื่อมาแล้วเปาโลจึงกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าประพฤติดังไรตลอดเวลาที่อยู่กับท่านนับตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาในแคว้นเอเชีย^{๑๙}ข้าพเจ้ารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจและด้วยน้ำตา ต้องทนต่อการทดลองที่มาถึงตัวเองอันเนื่องจากแผนร้ายของพวกยิว^{๒๐}สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์ต่อพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นที่จะทำ แต่ประกาศกับพวกท่านและสั่งสอนพวกท่านทั้งในที่ชุมนุมชนและตามบ้านเรือน^{๒๑}เป็นพยานทั้งกับพวกยิวและพวกกรีกเรื่องการกลับใจมาหาพระเจ้าและเรื่องความเชื่อในพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา^{๒๒}นี่แน่ะ บัดนี้พระวิมูญคุณทรงนำข้าพเจ้าให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง^{๒๓}ยกเว้นสิ่งที่พระวิมูญคุณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุกๆ เมืองว่าเครื่องจำจองและความยากลำบากกำลังคอยข้าพเจ้าอยู่^{๒๔}แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำเร็จ^{๒๕}คือการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า^{๒๖}นี่แน่ะ บัดนี้ข้าพเจ้าทราบว่ามีใครในพวกท่านซึ่งเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศแผ่นดินของพระเจ้าให้ นั่นจะได้เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก^{๒๗}เพราะฉะนั้นในวันนี้ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า แม้ท่านทุกคนจะหลงหายไป ข้าพเจ้าก็พ้นโทษแล้ว^{๒๘}เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นในการกล่าวเรื่องพระดำริ

^๗ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า วันต้นสัปดาห์ ^๘ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า ทรงผูกมัด

ทั้งสิ้นของพระเจ้าให้ท่านฟัง ²⁸จนเฝ้าระวังทั้งตัว พวกท่านเองและฝูงแกะซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และให้เลี้ยงดู คริสตจักรของพระเจ้า^a ที่พระองค์ทรงได้มาด้วย พระโลหิตของพระบุตรของพระองค์^b ²⁹ข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีพวกสุนัขป่าที่ชั่วร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้น ฝูงแกะไว้เลย ³⁰และจะมีบางคนในหมู่พวกท่านออกมาบิดเบือนความจริง เพื่อชักชวนสาวกให้หลงตามพวกเขาไป ³¹เพราะฉะนั้นจงตื่นตัวและจำไว้ว่าข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติพวกท่านทุกคนด้วยน้ำตาทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีไม่ได้หยุดหย่อน ³²บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับคำแห่งพระคุณของพระองค์ซึ่งสามารถก่อสร้างท่านขึ้นได้และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาธรรมิกชน ³³ข้าพเจ้าไม่ได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของใครเลย ³⁴พวกท่านเองก็ทราบว่ามือทั้งสองของข้าพเจ้าจัดหาปัจจัยสำหรับตัวเองและสำหรับพวกที่อยู่กับข้าพเจ้า ³⁵ข้าพเจ้าวางแบบอย่างให้ท่านแล้วในทุกเรื่อง เพื่อให้เห็นว่าการที่ตรากตรำงานแบบเดียวกันนี้ เราต้องช่วยพวกที่มีกำลังน้อย และระลึกถึงพระวอนของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

³⁶เมื่อเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น ³⁷เขาทุกคนร้องไห้กันอย่างมาก พวกเขากอดเปาโลและจูบท่าน ³⁸รู้สึกเป็นทุกข์อย่างยิ่งยวด เพราะถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า พวกเราจะไม่ได้เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาพาท่านไปส่งที่เรือ

เปาโลเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม

21 เมื่อเราลาพวกเขาแล้วก็ลงเรือแล่นตรงไปยังเกาะไซปรัส พออีกวันหนึ่งมาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นมาถึงเมืองปาทารา ²เมื่อเรา

พบเรือลำหนึ่งกำลังจะไปเมืองฟินีเชีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป ³หลังจากมองเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราแล่นผ่านทางด้านทิศใต้ของเกาะตรงไปยังแคว้นซีเรีย แล้วจอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นที่นั่น ⁴เมื่อหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน บรรดาสาวกเตือนเปาโลโดยพระวิญญาณไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵แต่เมื่อครบเจ็ดวันแล้วเราก็กาลไปบรรดาสาวกพร้อมกับภรรยาและบุตรมาส่งเราออกจากเมือง แล้วเราก็กู้เข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด ⁶และคำนับลาซึ่งกันและกัน จากนั้นเราลงเรือ และพวกเขาก็กลับบ้านไป

⁷เมื่อเราแล่นเรือจากเมืองไทระถึงเมืองทอเลเมอซิสแล้ว เราจึงไปคำนับพี่น้องและพักอยู่กับเขาทั้งหลายวันหนึ่ง ⁸พอวันรุ่งขึ้นเราก็กาลไปและมาที่เมืองซีซารียา เราเข้าไปในบ้านของฟีลิป^c ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มเจ็ดคนนั้น และเราพักอยู่กับท่าน ⁹ฟีลิปมีลูกสาวสี่คนที่ยังไม่ได้แต่งงานและเป็นผู้เผยพระวจนะ ¹⁰เมื่อเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีชายผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งชื่ออากาบัส^d ลงมาจากแคว้นยูเดีย ¹¹เขามาหาเราและเอาเข็มขัดของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเข็มขัดแบบเดียวกันนี้ และส่งมอบไว้ในมือของพวกต่างชาติ’”

¹²เมื่อเราได้ยินอย่างนั้น เรากับคนที่นี่จึงอ่อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³เปาโลตอบว่า “ทำไมพวกท่านถึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่เพียงแต่พร้อมที่จะให้เขาผูกมัดเท่านั้น แต่ยังพร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ¹⁴เมื่อท่านไม่ยอมฟังคำเกลี้ยกล่อม เราจึงหยุดพูดและกล่าวว่า “ขอให้ท่านไปตามพระทัยของพระเจ้าเถิด”

¹⁵ต่อมาเราเตรียมพร้อมจะขึ้นไปยังกรุงเยรู-

^a สำหรับโบราณบางฉบับว่า ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ^b ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า พระโลหิตของผู้ที่เป็นของพระองค์เอง

^c กจ.6:5; 8:5 ^d กจ.11:28

ชาเล็ม¹⁶ สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ไปกับเรา พวกเขานำเราไปหาสาวกเก่าแก่ชาวเกาะไซปรัสคนหนึ่งชื่อมนาสัน และให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น

เปาโลเยี่ยมยากอบ

¹⁷เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็ต้อนรับเราด้วยความยินดี¹⁸ วันรุ่งขึ้น เปาโลกับเราจึงเข้าไปหายากอบ และผู้ปกครองทุกคนก็อยู่ที่นั่นด้วย¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงเล่าเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงทำท่ามกลางบรรดาคนต่างชาติผ่านพันธกิจของท่าน²⁰ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว เขาทั้งหลายกล่าวกับเปาโลว่า “พี่เอ๋ย ท่านเห็นหรือยังว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และพวกเขาทุกคนมีใจกระตือรือร้นในการถือธรรมบัญญัติ²¹ เขาทั้งหลายได้รับคำบอกเล่าเรื่องท่านว่า ท่านสั่งสอนพวกยิวทั้งหมดที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และบอกว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสุหนัตหรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า²² เรื่องนี้ควรจะทำอย่างไร? คนทั้งหลายคงจะทราบแล้วว่าท่านมา²³ เพราะฉะนั้นจงทำตามสิ่งที่เราบอกท่านคือเรามีสิทธิบนตัวไว้²⁴ ท่านจงพาคนเหล่านั้นไป ทำพิธีชำระตัวร่วมกับเขา และเสียเงินแทนเขาเพื่อให้เขาโกนศีรษะ²⁵ คนทั้งหลายจะได้รู้ว่าสิ่งที่เขาได้ยินเกี่ยวกับท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองเป็นผู้ยึดถือและปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ²⁶ ส่วนพวกต่างชาติที่เชื่อนั้น เราเขียนจดหมายแจ้งการตัดสินใจของเราแล้วคือ ให้เขาทั้งหลายหลีกเลี่ยงจากการกินอาหารที่ถูกนำไปบูชารูปเคารพ จากการกินเลือด จากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี”²⁷ เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นก็ทำพิธีชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศกำหนดวันเสร็จสิ้นพิธีชำระ คือวันนำเครื่องบูชามาถวาย

เพื่อเขาเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกจับในพระวิหาร

²⁷เมื่อจวนครบเจ็ดวัน พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เห็นเปาโลในพระวิหาร ก็ยุยงฝูงชนทั้งหมดแล้วจับเปาโล²⁸ ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้แหละที่เลียมสอนทุกคนทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ตอธรรมบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้น เขาพาชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย ทำให้สถานบริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”²⁹ เนื่องจากก่อนหน้านี้คนพวกนั้นเห็นโตรฟีมีส³⁰ ชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลพาคนนั้นเข้าไปในพระวิหาร³¹ แล้วคนทั้งเมืองก็ลุกฮือขึ้น ประชาชนวิ่งกุกันเข้าไป และจับเปาโลออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูทันที³² เมื่อพวกเขากำลังหาทางฆ่าเปาโล ก็มีรายงานถึงผู้บังคับกองพันว่ากรุงเยรูซาเล็มเกิดการจู่โจมขึ้นทั้งเมือง³³ นายพันจึงคุมพวกทหารกับบรรดานายร้อยวิ่งไปยังคนทั้งหมดทันที เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล³⁴ นายพันจึงเข้าไปใกล้ แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่าท่านเป็นใครและทำอะไรไปบ้าง³⁵ บางคนในฝูงชนนั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนก็ว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันไม่สามารถหาความจริงอะไรได้เพราะจู่โจมมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร³⁶ เมื่อมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกตัวเปาโลขึ้นเนื่องจากความรุนแรงของฝูงชน³⁷ เพราะกลุ่มคนที่ตามมาต่างร้องว่า “ฆ่ามันเสีย”

เปาโลแก้คดีต่อหน้าประชาชน

³⁷เมื่อถูกนำตัวไปจนเกือบเข้ากรมทหารแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับนายพันว่า “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านสักหน่อยได้ไหม?” นายพันจึงถามว่า “เจ้ารู้ภาษากรีกด้วยหรือ?”³⁸ เจ้าเป็นชาวอียิปต์ที่ก่อการ

กบฏคราวก่อนและพาพวกมือมืดสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารไม่ใช่หรือ?”³⁹ แต่เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย เป็นประชากรของเมืองที่ไม่ใช่เล็กๆ ข้าพเจ้าขออนุญาตท่านพูดกับประชาชนหน่อย”⁴⁰ เมื่อนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนบนชั้นบันไดโบกมือต่อประชาชน เมื่อคนทั้งปวงนั่งเงียบแล้ว ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22 “นี่แน่ะ พี่น้องและท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้าแก่คดีต่อหน้าท่าน”² เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งนั่งเงียบกว่าเก่า เปาโลจึงกล่าวว่า

³ “ข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่เติบโตขึ้นในเมืองนี้ เป็นศิษย์ของอาจารย์กามาลิเอล^๑ และได้รับการอบรมอย่างเคร่งครัดตามธรรมเนียมบัญญัติของบรรพบุรุษของเรา จึงมีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าเช่นเดียวกับพวกท่านในเวลานี้”⁴ ข้าพเจ้าข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือ ‘ทางนี้’ จนถึงตาย ทั้งยังจับพวกผู้ชายและผู้หญิงขังไว้ในคุก^๕ ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาผู้อาวุโสสามารเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ถือหนังสือจากเขาทั้งหลายไปถึงพวกพี่น้องที่เมืองดามัสกัส และข้าพเจ้าเดินทางไปที่นั่นเพื่อจับพวกที่อยู่ในเมืองนั้นมัดมาจับโทษที่กรุงเยรูซาเล็ม^๖

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของตน

(กจ.9:1-19; 26:12-18)

⁶ “และเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปที่ใกล้จะถึงเมืองดามัสกัสในเวลาประมาณเที่ยง ทันใดนั้นมีแสงสว่างจ้าจากฟ้าส่องรอบข้าพเจ้า”^๗ ข้าพเจ้าจึงล้มลงบนดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮาโล เฮาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม?’^๘ ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นใคร?’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชาวนาซาเรธซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’^๙ คนทั้งหลายที่อยู่

กับข้าพเจ้าเห็นแสงสว่างแต่ไม่ได้ยินพระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้า^{๑๐} ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด?’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ทุกสิ่งที่กำหนดให้เจ้าทำ’^{๑๑} เมื่อข้าพเจ้ามองอะไรไม่เห็นเพราะความสว่างจ้าของแสงนั้น พวกที่มากับข้าพเจ้าจึงจูงมือข้าพเจ้าพาเข้าไปในเมืองดามัสกัส

^{๑๒} “มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เขาเป็นคนถือธรรมบัญญัติเคร่งครัดและมีชื่อเสียงดีในหมู่คนยิวที่อยู่ ที่นั่น”^{๑๓} เขามาหาข้าพเจ้าและมายืนใกล้ๆ กล่าวว่า ‘พี่เฮาโลเอ๋ย จงมองเห็นได้อีกเกิด’ และทันใดนั้นข้าพเจ้าก็มองเห็น และข้าพเจ้าเห็นท่าน^{๑๔} ท่านจึงกล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ทรงเลือกท่านเพื่อให้รู้จักพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรม และได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์’^{๑๕} เพราะว่าท่านจะเป็นสักขีพยานของพระองค์ต่อคนทั้งปวงในสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยินนั้น”^{๑๖} บัดนี้ท่านจะชักชวนอยู่ทำไม? จงลุกขึ้นรับบัพติศมา รับการชำระบาปของท่าน โดยร้องทูลออกพระนามของพระองค์

พระเจ้าทรงใช้เปาโลไปหาคนต่างชาติ

^{๑๗} “เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม และขณะกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ก็เข้าสู่ภวังค์”^{๑๘} ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว เพราะพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา’^{๑๙} ข้าพเจ้าจึงทูลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า คนเหล่านั้นทราบดีว่า ข้าพระองค์จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ตามธรรมศาลาไปยังคุกและเชียนดี’^{๒๐} และเมื่อเขาทำให้สเทเฟนสักขีพยานของพระองค์ต้องหลังเลือด ข้าพระองค์ก็ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบกับการกระทำนั้น ทั้งยังเฝ้าเสื้อผ้าให้กับพวกที่ฆ่าเขา”^{๒๑} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เราจะใช้

เจ้าไปไกล ไปหาบรรดาคนต่างชาติ”

เปาโลกับนายพันชาวโรมัน

²²พวกเขาฟังเปาโลกล่าวมาถึงตอนนี้ ก็ร้องเสียงดังว่า “คนแบบนี้อยู่นอกแผ่นดิน มันไม่ควรมีชีวิตอยู่” ²³ขณะที่เขาทั้งหลายกำลังให้ร้อง โยนเสื้อผ้าลง^๒ และเอาผงดลิดินขัดขึ้นไปในอากาศ ²⁴นายพันสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะรู้ว่าพวกเขาร้องปรักปรำท่านเพราะเหตุใด ²⁵เมื่อพวกเขาเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “การเขียนคนสัญชาติโรมันก่อนตัดสินโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่?” ²⁶เมื่อนายร้อยได้ยิน จึงไปบอกนายพันว่า “ท่านกำลังจะทำอะไร? คนนั้นถือสัญชาติโรมัน” ²⁷นายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า “เจ้าถือสัญชาติโรมันหรือไม่? จงบอกข้าฯ” เปาโลตอบว่า “ใช่แล้ว” ²⁸นายพันจึงกล่าวว่า “ข้าต้องเสียเงินมากมายกว่าจะได้สัญชาตินี้มา” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมันโดยกำเนิด” ²⁹พวกที่กำลังจะไต่สวนเปาโลจึงผลจากท่านไปที่นั่น และเมื่อนายพันทราบว่ เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมันก็ตกใจกลัว เพราะได้มัดท่านไว้

เปาโลต่อหน้าสหาย

³⁰วันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้ว่าพวกยิวกล่าวหาเปาโลเรื่องอะไร จึงปล่อยตัวเปาโล และสั่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิตกับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปที่ยืนอยู่หน้าที่ประชุม

23 เปาโลจึงเพ่งดูบรรดาสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประพติเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วยมโนธรรมที่ดีตราบนิจทุกวันนี้” ²อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล ³เปาโลจึงกล่าวกับท่านว่า “พระเจ้าจะทรงตบท่าน ผู้เป็นผืนที่ฉาบด้วยปูนขาว” ท่านนั่งพิพากษาข้าตาม

ธรรมเนียมปฏิบัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดธรรมเนียมปฏิบัติหรือไม่?” ⁴คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงกล่าวว่า “เจ้ากล่าวผิดจากหมิ่นมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือไม่?” ⁵เปาโลจึงตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘อย่าพูดหยาบซ้ำต่อผู้ปกครองพลเมือง’”^๖

⁶เมื่อเปาโลเห็นว่าคนที่อยู่ในที่ประชุมสมณานั้น ส่วนหนึ่งเป็นพวกสะดูสีและอีกส่วนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี ท่านจึงพูดเสียงดังต่อหน้าที่ประชุมว่า “นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสี”^๗และเป็นบุตรของฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกไต่สวนเพราะมีความหวังในเรื่องการเป็นขึ้นจากความตาย” ⁷เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดความขัดแย้ง และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก ⁸(เพราะพวกสะดูสีเชื่อว่าการเป็นขึ้นจากตายนั้นไม่มี) และทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีเชื่อว่ามีทั้งนั้น) ⁹แล้วก็เกิดความอึกทึกโกลาหล ธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายฟาริสีลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนั้นมีความผิดถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีพูดกับเขา พวกท่านจะว่าอย่างไร?” ¹⁰เมื่อความขัดแย้งรุนแรงขึ้น นายพันเกรงว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกเป็นชิ้นๆ ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปในำตัวเปาโลมาจากพวกนั้นแล้วพาเข้าไปในกรมทหาร

¹¹ในคืนวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมายืนอยู่ข้างเปาโลตรัสว่า “เจ้าจะมีใจกล้า เพราะข้าเป็นพยานให้เราในกรุงเยรูซาเล็มอย่างไร เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมอย่างนั้น”

แผนการปองร้ายเปาโล

¹²พอเวลาเช้าพวกยิวออกอุบายและสาบานกันว่าจะไม่กินและจะไม่ดื่มอะไรจนกว่าจะฆ่าเปาโลได้ ¹³คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีมากกว่าสี่สิบคน ¹⁴คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวก

^๒ แสดงถึงความโกรธแค้นต่อการหมิ่นประมาทพระเจ้า

^๓ มธ.23:27-28 ^๔ อพย.22:28 ^๕ กจ.26:5; ฟป.3:5 ^๖ มธ.22:23; มก.12:18; ลก.20:27

ผู้อาวุโสกล่าวว่า “เราสาบานมั่นคงว่า จะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล ¹⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้ท่านกับสมาชิกสภาบอกนายพันว่า ขอให้ฆ่าตัวเปาโลมาหาท่าน โดยอ้างว่าท่านต้องการจะสอบสวนเขาให้ละเอียดยิ่งขึ้น ส่วนเราจะเตรียมพร้อมเพื่อลงมือฆ่าเขาก่อนที่จะมาถึง”

¹⁶ แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องการชุมนุมทำร้ายนั้น จึงเข้ามาบอกให้เปาโลทราบในกรมทหาร ¹⁷ เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ขอช่วยพาชายหนุ่มคนนี้อย่างปลอดภัยไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะต้องแจ้งให้ทราบ” ¹⁸ นายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันแล้วกล่าวกับท่านว่า “นักโทษเปาโลเรียกหาข้าพเจ้า และขอให้พาชายหนุ่มคนนี้อย่างปลอดภัยมาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องแจ้งให้ท่านทราบ” ¹⁹ นายพันจึงจับมือชายคนนั้นไปตามลำพัง แล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรกับข้า?” ²⁰ เขาจึงตอบว่า “พวกยิวตกลงกันที่จะขอให้ท่านพาเปาโลลงไปยังสภาในวันพรุ่งนี้ ทำเหมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ละเอียดยิ่งกว่าเก่า ²¹ แต่ขออย่าฟัง เพราะว่าพวกเขาซึ่งมีมากกว่าสี่สิบคนจะคอยชุมนุมทำร้ายเปาโลและสาบานตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล เวลานี้พวกเขาเตรียมพร้อมแล้ว และกำลังคอยคำอนุญาตจากท่าน” ²² นายพันจึงให้ชายหนุ่มคนนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกใครว่าเข้ามาแจ้งเรื่องนี้กับข้า”

เปาโลถูกส่งตัวไปให้เฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมือง

²³ นายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อย ทหารม้าเจ็ดสิบ และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้เพื่อไปยังเมืองซีซารียา ²⁴ และจงจัดม้าให้เปาโลขี่ ส่งเขาไปให้เฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมืองอย่างปลอดภัย”

²⁵ แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้

²⁶ “คลาวดิอัสซีซาร์เรียนท่านเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมืองที่นั่นถือ ²⁷ พวกยิวจับคนนี้ได้และเกือบจะ

ฆ่าเขาไปแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ เนื่องจากข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรมัน ²⁸ และเพราะเหตุที่ข้าพเจ้าอยากทราบถึงสาเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว ²⁹ ข้าพเจ้าพบว่าเขาถูกฟ้องเพราะปัญหาเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะต้องตายหรือต้องขังไว้ ³⁰ เมื่อข้าพเจ้าทราบว่ามีกรณียุติคดีคนนี้ จึงส่งเขามาหาท่านทันที แล้วสั่งให้โจทก์ไปฟ้องร้องเขาต่อหน้าท่าน”

³¹ ดังนั้นพวกทหารจึงพาเปาโลไปยังเมืองอันติปาตริสในเวลากลางคืนตามคำสั่ง ³² พรุ่งเช้าพวกเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วพวกเขาก็กลับไปยังกรมทหาร ³³ เมื่อทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง และมอบเปาโลให้ท่านด้วย ³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองอ่านจดหมายแล้วจึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อทราบว่าเป็นจากซีลีเซีย ³⁵ ท่านจึงกล่าวว่า “ข้าจะฟังคำให้การของเจ้าหลังจากโจทก์มาถึงแล้ว” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไว้ที่วังเก่า ³⁶ ของเฮโรด

เปาโลถูกฟ้องร้อง

24 พอผ่านไปได้ห้าวัน อานาเนีย มหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่และทนายคนหนึ่งชื่อเทอร์ตุลลัส เขาทั้งหลายฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง ² เมื่อเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทร์ตุลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า

“ท่านเฟลิกซ์ที่เคารพอย่างสูง เรามีความสงบสุขอย่างยิ่งก็เพราะท่าน และชนชาตินี้มีการพัฒนา ก็เพราะท่านเห็นการณ์ไกล ³ เรารับสิ่งเหล่านี้ในทุกด้านและจากทุกแห่งหนด้วยความซาบซึ้งใจอย่างที่สุด ⁴ แต่เพื่อไม่ให้ท่านเสียเวลาามากไปกว่านี้ ข้าพเจ้าจึงขอความกรุณาจากท่านได้ฟังข้าพเจ้าต่ออีกสักหน่อยหนึ่ง ⁵ เราพบว่าคนนี้เป็นผู้ก่อการร้าย และเป็นตัวก่อการจลาจลท่ามกลางพวกยิวในทุกที่ และเป็นผู้นำของลัทธินาซาเร็ธ ⁶ เขายังพยายาม

^๓ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า บริโทเรียม เป็นวังที่เฮโรดสร้างไว้เมื่อยังมีชีวิต

ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน เราจึงจับเขาไว้”^๑ ทานได้สวนเขาด้วยตัวเอง ทานก็จะเข้าใจเรื่องทั้งหมดที่เรากล่าวหาเขา”

^๑ พวกยิวก็ร่วมกล่าวหาด้วยโดยยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นความจริง

เปาโลแก้คดีต่อหน้าเฟลิกซ์

¹⁰ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสัญญาอนุญาตให้เปาโลพูด ทานจึงเรียนว่า “เนื่องจากข้าพเจ้าทราบมาว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาของชนชาตินี้นามหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าจึงแก้คดีของข้าพเจ้าเองได้ด้วย ความสบายใจ ¹¹ ท่านสามารถสืบดูได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้น ยังไม่เกินสิบสองวัน ¹² เราทั้งหลายไม่เคยพบข้าพเจ้าเถียงกับใคร หรือยุยงฝูงชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลา หรือในเมือง ¹³ เรื่องทั้งหมดที่พวกเรากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เราไม่สามารถหาข้อพิสูจน์ได้ ¹⁴ แต่ข้าพเจ้ายอมรับอยู่เรื่องหนึ่งต่อหน้าท่าน คือข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราตาม “ทางนั้น”^๔ ซึ่งพวกเราว่านอกรีต ข้าพเจ้าเชื่อถือทุกถ้อยคำที่เขียนในธรรมบัญญัติและในคัมภีร์ของผู้เผยพระวจนะ ¹⁵ ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเจ้าซึ่งเป็นความหวังที่พวกเราเองก็ยอมรับ คือหวังว่าทุกคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นจากตาย ¹⁶ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงอดสำห้ระพฤติตามมโนธรรมที่ดีเสมอไม่ให้ผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ ¹⁷ หลังจากผ่านไปหลายปี ข้าพเจ้านำเงินช่วยเหลือมายังชนชาติของข้าพเจ้าและถวายเครื่องบูชา ¹⁸ เวลานั้นพวกเรา ก็พบข้าพเจ้าในพระวิหาร คือในขณะที่ข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว และเราไม่พบว่าข้าพเจ้าอยู่กับฝูงชนหรือก่อความวุ่นวาย” ¹⁹ แต่มียิวบางคนที่ไม่มาจากแคว้นเอเชีย ซึ่งเป็นพวกที่นั่นจะมาอยู่ที่

นี้ต่อหน้าท่านด้วยเพื่อฟ้องร้องหากเขามีอะไรจะกล่าวหาข้าพเจ้า ²⁰ หรือไม่ก็ให้พวกที่อยู่ที่นี่แจ้งความผิดที่ข้าพพบขณะข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสมายิว ²¹ นอกจากข้อเดียวที่ข้าพเจ้าจะเบี่ยงเสียงขึ้นเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกเขา ซึ่งเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากความตายอันเป็นสาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าถูกพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้”^๕

²² แต่เฟลิกซ์รู้เรื่องของ “ทางนั้น” เป็นอย่างดี จึงเลื่อนการพิจารณาออกไปโดยกล่าวว่า “เมื่อลีเซียส นายพันลงมา ข้าพเจ้าจึงจะตัดสินคดีของพวกท่าน” ²³ เฟลิกซ์จึงสั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกดขี่ลงบ้าง ทั้งยังไม่ห้ามพวกฟ้องของท่านมาดูแลท่าน

เปาโลถูกขัง

²⁴ หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกซ์มากับภรรยา ชื่อดรูซิลลาซึ่งเป็นชาวยิว ทานให้ไปเรียกเปาโลมา และฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ²⁵ ขณะที่เปาโลอ้างถึงความยุติธรรม ความอดกลั้นใจทางกามและการพิพากษาซึ่งจะมาจากหน้านั้น เฟลิกซ์ก็สะดุ้งตกใจกลัว จึงกล่าวว่า “วันนี้เจ้าไปได้แล้ว ถ้ามีโอกาสข้าจะเรียกเจ้ามาอีก” ²⁶ แต่ในขณะที่เดียวกันเฟลิกซ์ก็นึกในใจว่า เปาโลอาจจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพราะฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนาด้วยบ่อยๆ ²⁷ หลังจากผ่านไปสองปี ปอร์ซิอัสเฟสที่สภาราชการแทนเฟลิกซ์ เฟลิกซ์อยากได้รับความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

เปาโลถวายฎีกาถึงซีซาร์

25 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวัน จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² พวกหัวหน้าปุโรหิตกับคน

^๑ สำเนาโบราณบางฉบับมีเพิ่มส่วนท้ายของข้อ 6 เพิ่มข้อ 7 และส่วนต้นของข้อ 8 ไว้ดังต่อไปนี้ [และน่าจะได้พิพากษาเขามาตามกฎหมายของเราไปแล้ว ⁷ แต่นายพันลีเซียสใช้อำนาจมาแย่งตัวเขาไปจากมือของเรา ⁸ และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน]

^๔ ทางนั้น ดูเชิงอรรถ กจ.19:9,23

^๕ กจ.21:17-28 ^๖ กจ.23:6

สำคัญ ในพวกยิวมาฟองเปาโลต่อท่าน และวิงวอน³ขอให้ท่านกรุณาต่อพวกเขาโดยส่งตัวเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาคิดจะดักฆ่าเปาโลเสียกลางทาง⁴ เฟสทัสจึงตอบว่าเปาโลนั้นถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกไม่นานท่านเองจะกลับไปที่นั้น⁵ ท่านกล่าวว่า “เพราะฉะนั้น ให้บรรดาผู้มีอำนาจในพวกท่านลงไปกับข้าพเจ้า หากเปาโลมีความผิดประการใดก็ให้พวกเขาฟ้องเขาที่นั่น”

⁶หลังจากท่านพักอยู่ที่นั่นไม่เกินแปดหรือสิบวันแล้ว ก็ลงไปยังเมืองซีซารียา พอวันรุ่งขึ้นท่านก็นั่งบัลลังก์และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา⁷ เมื่อเปาโลมาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมเปาโลไว้ และตั้งข้อกล่าวหาอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายกระทงซึ่งล้วนพิสดารไม่ได้⁸ เปาโลจึงแก้คดีว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรที่ผิดต่อกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์”⁹ เฟสทัสอยากได้รับความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าอยากขึ้นไปทีกรุงเยรูซาเล็มให้ข้าชำระความที่นี่ที่นั่นหรือไม่?”¹⁰ เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของซีซาร์ซึ่งเป็นที่ที่ข้าพเจ้าควรจะได้รับการศึกษา ท่านก็ทราบดีว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพวกยิว¹¹ ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้ทำผิดและทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายโดยไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่พวกเขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริง แล้วก็ไม่มีใครมีอำนาจมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขอถวายฎีกาถึงซีซาร์”¹² หลังจากเฟสทัสพูดคุยกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “เจ้าถวายฎีกาถึงซีซาร์ เจ้าก็ต้องไปเฝ้าซีซาร์”

เฟสทัสปรึกษาษัตริย์อากริปปา

¹³หลังจากผ่านไปหลายวัน ษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสเสด็จมาต้อนรับเฟสทัสที่เมืองซีซารียา¹⁴ ขณะทรงค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าคดีของเปาโลให้ษัตริย์ฟังว่า “มีคนหนึ่งที่ถูกเพิลลัสขังทิ้งไว้¹⁵ ตอนที่ข้าพระบาทไป

กรุงเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้าปุโรหิตกับบรรดาผู้ใหญ่ของพวกยิวก็มาฟ้องและขอให้ข้าพระบาทตัดสินลงโทษเขา¹⁶ ข้าพระบาทจึงตอบว่า ‘การมอบตัวจำเลยก่อนที่โจทก์กับจำเลยจะมีโอกาสมาพร้อมหน้ากันเพื่อให้จำเลยแก้ข้อกล่าวหาฉันนั้นไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมัน’¹⁷ ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายมาพร้อมกันที่นั่นแล้ว ข้าพระบาทก็ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นข้าพระบาทก็นั่งบัลลังก์และสั่งให้พาจำเลยเข้ามา¹⁸ เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น พวกเขาไม่ได้กล่าวหาจำเลยในเรื่องความผิดใดๆ อย่างที่ข้าพระบาทคาดไว้¹⁹ แต่กลับเป็นว่าพวกเขาเริ่มเรื่องขัดแย้งบางเรื่องกับคนนี้เกี่ยวกับศาสนาของเขาเอง และเรื่องของคนหนึ่งที่ชื่อเยชูซึ่งตายไปแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่²⁰ เมื่อข้าพระบาทยังสับสนอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานี้อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า อยากขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อชำระความที่นั่นหรือไม่?²¹ แต่เมื่อเปาโลถวายฎีกาให้ยังเขาไว้เพื่อรอการตัดสินของจักรพรรดิ ข้าพระบาทจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปให้ซีซาร์”²² อากริปปาจึงกล่าวกับเฟสทัสว่า “ข้าจะขอฟังคำให้การของคนนั้นด้วย” เฟสทัสจึงกล่าวว่า “ฟร่งนี้ฝ่าพระบาทจะได้ฟังเขา”

เปาโลถูกนำมาเข้าเฝ้ากษัตริย์อากริปปา

²³วันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาด้วยความโอ้อวดตระการตา และเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับพวกนายพันและคนสำคัญๆ ทั้งหลายในเมืองนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา²⁴ เฟสทัสพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปาและท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายได้เห็นคนนี้แล้วที่พวกยิวพากันขอร้องข้าพระบาททั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ โดยร้องตะโกนว่าเขาไม่ควรมีชีวิตอยู่ต่อไป²⁵ แต่ข้าพระบาทเห็นว่าเขาไม่ทำอะไรผิดที่สมควรตาย เมื่อเขาเองขอถวายฎีกาถึงจักรพรรดิ ข้าพระบาทจึงตกลงใจว่าจะส่งเขาไป²⁶ แต่ข้าพระบาทไม่มีรายงานแน่ชัดอะไรที่จะถวาย

เจ้านายของข้าพระบาทเกี่ยวกับคนนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพระบาทจึงพาเขาออกมาต่อหน้าพวกท่านทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเฉพาะพระพักตร์พระองค์ กษัตริย์อากริปา โดยหวังว่าหลังจากไต่สวนแล้ว คงจะพอมีเรื่องถวายรายงานได้บ้าง ²⁷ เพราะข้าพระบาทเห็นว่าการส่งนักโทษไปโดยไม่ส่งข้อหาไปด้วยนั้นเป็นเรื่องเหลวไหล”

เปาโลแก้คดีเฉพาะพระพักตร์อากริปา

26 อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้าแก้ข้อกล่าวหาให้ตัวเองได้” เปาโลจึงยื่นมือเริ่มแก้คดีว่า

²⁸ “ข้าแต่กษัตริย์อากริปา ข้าพระบาทถือว่าตัวเองมีโอกาสดียิ่งที่ได้อยู่เฉพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาทในวันนี้ เพื่อแก้ข้อกล่าวหาทั้งหมดของพวกยิว ²⁹ เพราะฝ่าพระบาทมีความเชี่ยวชาญในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆ ของพวกยิวเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นขอฝ่าพระบาทได้โปรดทอดนฟังข้าพระบาท

³⁰ “พวกยิวยุวิธีชีวิตของข้าพระบาทตั้งแต่เด็ก คือตั้งแต่เริ่มแรกข้าพระบาทก็อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระบาท และอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ³¹ เขาทั้งหลายรู้จักข้าพระบาทนานแล้ว ถ้าเขายอมก็เป็นพยานได้ว่าข้าพระบาทดำเนินชีวิตตามลัทธิที่เคร่งที่สุดในการศาสนาของพวกข้าพระบาท คือเป็นพวกฟาริสี ³² บัดนี้ข้าพระบาทต้องมายืนให้ฝ่าพระบาทพิพากษา ก็เพราะเรื่องความหวังในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของพวกข้าพระบาทนั้น ³³ พวกข้าพระบาทสิบสองเผ่าปรนนิบัติด้วยความจริงจังทั้งกลางวันกลางคืน เพราะมีความหวังว่าจะได้รับตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์ เพราะความหวังนี้แหละที่พวกยิวฟ้องข้าพระบาท ³⁴ ทำไมท่านทั้งหลายจึงคิดว่าการที่พระเจ้าทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมานั้น เป็นเรื่องเชื่อไม่ได้?

³⁵ “ข้าพระบาทเคยคิดในใจของตนเองว่า ควร

จะทำหลายอย่างเพื่อขัดขวางพระนามของพระเยซูชวามาซาเรี ³⁶ และนี่ก็คือสิ่งที่ข้าพระบาททำในกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากได้รับสิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตแล้ว ข้าพระบาทจับบรรณิกชนจำนวนมากขังคุก และเมื่อพวกเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระบาทก็เห็นดีด้วย ³⁷ ข้าพระบาททำโทษเขาบ่อยๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้า และเนื่องจากข้าพระบาทโกรธพวกเขาอย่างยิ่ง ถึงขนาดข้าพระบาทตามไปข่มเหงเขาถึงหัวเมืองต่างๆ ในต่างประเทศ”

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของตน

(กจ.9:1-19; 22:6-16)

³⁸ “ดังนั้นขณะที่ข้าพระบาทกำลังไปยังเมืองดามัสกัสโดยอาศัยสิทธิอำนาจและคำสั่งของพวกหัวหน้าปุโรหิต ³⁹ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวัน ขณะกำลังเดินทางไป ข้าพระบาทก็ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้าล้อมรอบข้าพระบาทกับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระบาท ⁴⁰ เมื่อข้าพระบาทกับคนทั้งหลายล้มฟุบลงบนพื้น ข้าพระบาทได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพระบาทเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม? การที่เจ้าถีบประตักก็เจ็บตัวตัวเอง’ ⁴¹ ข้าพระบาทจึงทูลถามว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด?’ พระองค์ตรัสว่า ‘เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง’ ⁴² แต่จงลุกขึ้นยืนเถิด เพราะว่าเรามาปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้และเป็นสักขีพยานของเหตุการณ์ที่เจ้าได้เห็นเรา ⁴³ และของสิ่งที่เราจะสำแดงแก่เจ้า ⁴⁴ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาติอิสราเอลและจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปนั้น ⁴⁵ ไปเปิดตาของพวกเขาก็เพื่อให้พวกเขาหันจากความมืดมาหาความสว่าง จากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาได้รับการอภัยบาป และมีสัน

^๒ สำเนาโบราณบางฉบับว่า ของสิ่งที่เจ้าได้เห็น

^๓ กจ.23:6; ฟป.3:5 ^๔ กจ.8:3; 22:4-5

อยู่ท่ามกลางคนที่ได้รับการชำระให้เป็นธรรมิกชน โดยความเชื่อในตัวเรา'

ถ้อยคำซึ่งเปาโลเป็นพยานต่อพวกยิว และพวกต่างชาติ

¹⁹“ข้าแต่กษัตริย์อากริปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระบาทก็ไม่ได้ขัดขืนนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์ ²⁰แต่ข้าพระบาทประกาศให้เขาทั้งหลายทราบ โดยเริ่มต้นในเมืองดามัสกัส^ฅ ในกรุงเยรูซาเล็ม^ฉ ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย รวมทั้งพวกต่างชาติด้วย เพื่อให้เขาทั้งหลายกลับใจใหม่และหันมาหาพระเจ้า และทำสิ่งที่แสดงถึงการกลับใจใหม่ ²¹เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระบาทในพระวิหาร และพยายามที่จะฆ่าข้าพระบาทเสีย ²²แต่เพราะพระเจ้าโปรดช่วยข้าพระบาทมาจนถึงทุกวันนี้ ข้าพระบาทจึงยืนอยู่ที่นี้และเป็นพยานทั้งต่อผู้น้อยและผู้ใหญ่ ข้าพระบาทไม่ขอพูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องที่บรรดาผู้เผยพระวจนะและโมเสสกล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น ²³คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาติอิสราเอลและแก่พวกต่างชาติ^ณ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกที่พ้นขึ้นจากตาย^ด”

เปาโลขออากริปาให้ทรงเชื่อถือ

²⁴ขณะเปาโลกำลังพูดแก็คดีอยู่นั้น เฟสทัสร้องเสียงดังว่า “เปาโล เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้วิชามากจนทำให้เจ้าคลั่งไป” ²⁵แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านเฟสทัส ข้าพเจ้าไม่ได้คลั่งเลย แต่พูดคำสัตย์จริงและพูดอย่างคนปกติ ²⁶เพราะว่ากษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ ข้าพเจ้าจึงกล้ากล่าวเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ที่รอดพ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านี้ไม่ได้ทำกันในที่ลับตา ²⁷ข้าแต่กษัตริย์อากริปา ฝ่ายพระบาทเชื่อบรรดาผู้เผยพระวจนะหรือไม่? ข้า

พระบาททราบว่ามีพระเจ้าพระองค์^{๒๘} กษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าจะชวนเราเป็นคริสเตียน ในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ หรือ?” ²⁹เปาโลจึงทูลว่า “ไม่ว่าจะเป็นช่วงสั้นหรือยาว ข้าพระบาทก็อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ไม่เพียงแต่ฝ่ายพระบาทเท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้าพระบาทในวันนี้ จะเป็นเหมือนอย่างข้าพระบาท เว้นแต่เครื่องจำจองนี้”

³⁰กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมือง พระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่นอยู่ด้วยจึงลุกขึ้น ³¹เมื่อออกไปแล้วจึงพูดกันว่า “คนนี้ได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้” ³²กษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้ได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์ก็ให้ปล่อยตัวเขาได้”

เปาโลโดยสารเรือไปกรุงโรม

27 เมื่อมีการตัดสินใจว่าเราจะต้องลงเรือไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาก็จึงมอบเปาโลและนักโทษบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส ซึ่งเป็นนายทหารในกองทหารของจักรพรรดิ ²เราจึงลงเรือลำหนึ่งที่แล่นมาจากเมืองอัครามิทียุมกำลังจะออกไปยังเมืองท่าฝั่งแคว้นเอเชีย แล้วเรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งชื่ออาร์ิสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกาอยู่กับเราด้วย ³วันรุ่งขึ้นเราแวะที่เมืองไซดอน ยูเลียสนั้นมีใจเมตตาต่อเปาโล ยอมให้เปาโลไปหาบรรดามิตรสหายเพื่อรับการดูแล ⁴เมื่อเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลดอคมของเกาะไซปรัส เพราะลมกำลังพัดต้านเรือ ⁵เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นบัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ในแคว้นลิเซีย ⁶ที่เมืองนี้นายร้อยพบเรือลำหนึ่งแล่นมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย กำลังจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้เราลงเรือลำนั้น ⁷เราแล่นไปช้าๆ หลายวัน และมาถึงเมืองคินีດสอย่างยากเย็น เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลดอคมของเกาะครีตตรง

เมืองสัลโมเน ⁸เมื่อเรือแล่นเลียบเกาะนั้นผ่านไปอย่างยากเย็นแล้ว เราก็มายังที่แห่งหนึ่งชื่อว่าท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น

⁹เมื่อเสียเวลาไปมากและการเดินเรือก็อันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย ¹⁰โดยกล่าวว่า "นี่แน่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะอันตรายและก่อความเสียหายมาก ไม่ใช่เพียงแต่ของที่บรรทุกมากับเรือเท่านั้น แต่ชีวิตของเราด้วย" ¹¹แต่นายร้อยเชื่อกับตันและเจ้าของเรือมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าว ¹²เพราะทางานั้นไม่เหมาะที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตัดสินใจให้ออกทะเลไปจากที่นั่น โดยคาดหวังว่าจะไปถึงเมืองฟีนิกส์แล้วจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือของเกาะครีตที่หันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือกับตะวันตกเฉียงใต้

พายุในทะเล

¹³เมื่อมีลมทิศใต้พัดมาเบาๆ พวกเขาก็คิดว่าสามารถทำได้ตามใจปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต ¹⁴แต่ในไม่ช้าก็เกิดลมพายุที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือพัดกวาดมาจากเกาะครีต ¹⁵เมื่อเรือถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม ¹⁶และเมื่อแล่นไปทางด้านปลดลมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อควาดาแล้ว เราก็กักเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้ด้วยความลำบากยากเย็น ¹⁷เมื่อยกเรือขึ้นแล้วเราเอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเนื่องจากกลัวว่าเรือจะเกยสันดอนทรายในอ่าวเซอร์ทิส จึงลดใบลงแล้วปล่อยให้ไปตามกระแสลม ¹⁸วันรุ่งขึ้นเขาทั้งหลายเริ่มชนของที่บรรทุกมาทิ้งเสียเพราะถูกพายุใหญ่ ¹⁹พอวันที่สามพวกเขา ก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือออกด้วยมือของเขาเอง ²⁰และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวมาหลายวันแล้ว ทั้งยังเจอพายุใหญ่อยู่อีก ความหวังที่เราจะรอดนั้นก็หมดไป

²¹เมื่อเขาทั้งหลายอดอาหารกันมานานแล้ว เปาโลจึงมายืนอยู่ท่ามกลางเขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านควรจะฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้ไม่ต้องประสบอันตรายและความสูญเสีย ²²แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านให้ทำใจดีไว้ เพราะท่านท่ามกลางท่านทั้งหลายจะไม่มีใครเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น ²³เพราะว่าเมื่อคืนนี้เอง ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของตัวข้าพเจ้าและเป็นพระเจ้าที่ข้าพเจ้าปรนนิบัติมายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ²⁴ทูตนั้นกล่าวว่า 'เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เจ้าจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ และพระเจ้าทรงโปรดเจ้าโดยให้คนทั้งหมดที่อยู่ในเรือกับเจ้านั้นรอดตาย' ²⁵ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า เหตุการณ์จะต้องเป็นไปตามที่พระองค์ทรงกล่าวไว้กับข้าพเจ้า ²⁶แต่เราจะต้องไปเกาะเกาะแห่งหนึ่ง"

²⁷จนถึงคืนที่สิบสี่ ขณะที่เรายังลอยอยู่ในทะเลอาเดรียนั้น ตอนประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีสงสัยว่าเข้ามาใกล้แผ่นดินแล้ว ²⁸เมื่อหยั่งน้ำวัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดได้สามสิบเมตร ²⁹พวกเขากลัวว่าจะโดนโขดหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัวแล้วขวานาให้ฟ้าสา ³⁰พวกกะลาสีนั้นหาทางหนีจากเรือโดยหย่อนเรือเล็กลงไปในทะเล ทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ ³¹เปาโลจึงพูดกับนายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนพวกนี้ไม่อยู่ในเรือ พวกท่านจะไม่มีทางรอด" ³²พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือหลุดลอยไป

³³พอใกล้รุ่งเช้า เปาโลก็เชิญชวนทุกคนให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่แล้วที่ท่านเฝ้าแต่รอและอดอาหาร ไม่ได้กินอะไรเลย ³⁴ข้าพเจ้าจึงขอเชิญชวนท่านให้รับประทานอาหารเสียบ้างเพื่อจะประทั้งชีวิตอยู่ได้ เพราะไม่มีใครในพวกท่านที่จะต้องเสียแม้แต่เส้นผมสักเส้นหนึ่ง" ³⁵เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าทุกคน แล้วก็

^๘ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า จากที่นั่น

หกรับประทาน³⁶ทุกคนก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย³⁷(เราที่อยู่ในเรือลำนั้นมีจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบหกคน)³⁸หลังจากรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในเรือทิ้งลงทะเลเพื่อให้เรือเบาขึ้น

เรืออัปปาง

³⁹เมื่อสว่างแล้วพวกเขาก็ยังไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เห็นอ่าวแห่งหนึ่งมีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น⁴⁰เขาจึงตัดสายสมอทิ้งลงทะเลแล้วแกะเชือกที่มัดทางเสือและชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าหาฝั่ง⁴¹เมื่อมาถึงบริเวณหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน⁴²เรือก็เกยดินจนหัวเรือติดแน่นขยับไม่ได้ ส่วนท้ายเรือนั้นแตกออกด้วยกำลังคลื่น⁴³พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเพื่อไม่ให้ใครว่ายน้ำหนีไปได้⁴⁴แต่นายร้อยต้องการช่วยเปาโล จึงไม่ให้พวกทหารทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำเข้าหาฝั่งก่อน⁴⁵พวกคนที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะชิ้นส่วนเรือที่หักไปบ้าง แล้วก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

เปาโลบนเกาะมอลตา

28 หลังจากรอดตายกันแล้วเราถึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา²พวกชาวพื้นเมืองกรุณาเราเป็นพิเศษ เขาทั้งหลายก่อไฟรับรองเราเพราะฝนตกและหนาว³เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ แต่มึงพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนและกัดมือของเปาโลคาอยู่อย่างนั้น⁴เมื่อชาวพื้นเมืองเหล่านั้นเห็นงูห้อยคาอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่ต้องเป็นผู้ฆ่าคนแน่นอน แม้จะหนีรอดจากทะเลแล้ว เจ้าแม่แห่งความยุติธรรมยังไม่ยอมให้เขามีชีวิตรอด”⁵แต่เปาโลสะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และได้เป็นอะไร⁶พวกเขาคาดว่าท่านคงจะบวมหรือล้มตายทันที แต่หลังจากเขา

ร่อยหรานและเห็นว่าไม่มีสิ่งผิดปกติเกิดกับท่าน เขาก็เปลี่ยนความคิดและกล่าวว่าท่านเป็นเทพเจ้า

⁷หัวหน้าของเกาะนั้นชื่อปุลลิอุส มีที่دينอยู่ใกล้บริเวณนั้น ท่านต้อนรับเลี้ยงดูเราอย่างดีเป็นเวลาสามวัน⁸แต่บิดาของปุลลิอุสนอนป่วยเป็นไข้และเป็นบิตอยู่ เปาโลจึงเข้าไปหาท่าน รักษาด้วยการอธิษฐานและวางมือบนตัวท่าน⁹เมื่อทำอย่างนั้นคนอื่นๆ บนเกาะที่เจ็บป่วยก็พากันมาหา และได้รับการรักษา¹⁰เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติเรามากมายหลายอย่าง และเมื่อเราจะแล่นเรือออกจากที่นั่น เขาก็นำของที่จำเป็นสำหรับเรามาใส่ไว้ในเรือ

เปาโลถึงกรุงโรม

¹¹พอผ่านไปได้สามเดือน เราลงเรือที่มาจากพัทตลอดฤดูหนาวที่เกาะนั้น เป็นเรือที่แล่นมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย ที่ไหนเรือเป็นรูปปั้นคู่แฝด¹²เราแวะที่เมืองไซราคิวส์และจอดอยู่ที่นั่นสามวัน¹³เมื่อออกจากที่นั่นเราไปยังเมืองเรย์อุม วันรุ่งขึ้นมีลมทิศใต้พัดมา พอวันที่สองก็มาถึงเมืองปุตโกลี¹⁴ที่นั่นเราพบกับพี่น้องและได้รับเชิญให้พักอาศัยกับพวกเขาเจ็ดวัน จากนั้นเรมายังกรุงโรม¹⁵เมื่อพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าว พวกเขายังออกมารับเราถึงตลาดอัปปีอุสและบ้านสามโรงแรม เมื่อเปาโลเห็นเขาทั้งหลายแล้ว จึงขอบพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น¹⁶เมื่อเรมาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้พักอาศัยตามลำพังโดยมีทหารคนหนึ่งคุ้มไว้

เปาโลเทศนาในกรุงโรม

¹⁷หลังจากผ่านไปสามวัน เปาโลจึงเชิญบรรดาผู้นำของยิวมาประชุม เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้ว ท่านจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดผิดต่อชนชาติหรือธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้าก็ยังถูกจับมาจากกรุงเยรูซาเล็มและถูกมอบให้อยู่ใน

^๔ แปลได้อีกว่า บริเวณสันดอน

กำมือของพวกโรมัน ¹⁸พวกนั้นได้สวนข้าพเจ้า แล้วต้องการจะปล่อยตัวข้าพเจ้า เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย ¹⁹แต่เมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องถวายฎีกาถึงซีซาร์³ แม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีเรื่องอะไรที่จะฟ้องชนชาติของข้าพเจ้า ²⁰เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญพวกท่านมาเพื่อจะได้พบหน้าและพูดกับท่าน ที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่⁴ เพราะเห็นแก่ความหวังของชนชาติอิสราเอล” ²¹เขาจึงตอบท่านว่า “เราไม่เคยได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียที่กล่าวถึงท่าน และไม่เคยมีพี่น้องคนใดมากล่าวร้ายท่าน ²²แต่เราอยากจะฟังจากท่านว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะเราทราบมาว่าพวกที่ถือลัทธินี้ถูกต่อต้านทุกแห่ง”

²³เมื่อพวกเขาในวันที่จะพบกับท่าน คนจำนวนมากก็พากันมาหาขงที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวกับเขาตั้งแต่เช้าจนเย็นเป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือพระเยซูโดยอ้างจากธรรมเนียมของโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ ²⁴ถ้อยคำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ ²⁵แล้วพวกเขาก็ขัดแย้งกันเอง ก่อน

จากกันเปาโลกล่าวข้อความแถมท้ายว่า “พระวิญญานบริสุทธิ์ตรัสไว้ถูกต้องแล้วกับบรรพบุรุษของพวกท่านโดยทางอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า

²⁶ ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า

พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ

จะมองดูก็จริง แต่จะไม่เห็น

²⁷ เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ด้านชา

และหูของพวกเขาก็ตึง

เขาปิดตาของตนเอง

เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตา

และได้ยินด้วยหู

และเข้าใจด้วยจิตใจ แล้วหันกลับมา

และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย”⁵

²⁸เพราะฉะนั้นท่านจึงรู้เถิดว่า ความรอดของพระเจ้าถูกส่งไปให้คนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะฟัง”⁶

³⁰เปาโลอาศัยอยู่ในบ้านที่ท่านเช่า”สองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน ³¹ทั้งประกาศแผ่นดินของพระเจ้าและสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่งโดยปราศจากการขัดขวาง

³ สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อ ²⁹เมื่อเปาโลกล่าวถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็จากไป และถกเถียงกันอย่างมาก * แปลได้อีกว่า อยู่ด้วยคำใช้จ่ายของท่าน